

Hua Kuo-feng

Fortsett revolusjonen

Taler og artikler

Oktober

Hua Kuo-feng
Fortsett revolusjonen

Taler og artikler

Hua Kuo-feng

Fortsett revolusjonen

Taler og artikler

Forlaget Oktober A/S
Oslo 1977

Hua Kuo-feng
Fortsett revolusjonen
Taler og artikler

© Forlaget Oktober, Oslo 1977

1. opplag, september 1977, 4000
Trykt hos A/S Duplotrykk

ISBN 82-7094-177-8

Innhold

Forord	s. 7
Mobiliser heile partiet til å gjera ein veldig innsats for å utvikla landbruket og byggja fylke av Tachai-typen over heile landet	
Oppsummeringstale ved Landskonferansen om å læra av Tachai i landbruket.	
15. oktober 1975.....	s. 9
Minnetale ved et masseminnemøte for den store leder og lærer Formann Mao Tsetung	
18. september 1976.....	s. 29
Tale ved seremonien for å legge ned grunnsteinen til Formann Maos Minnehall	
24. november 1976	s. 37
Tale ved den andre nasjonale konferansen om å lære av Tachai i jordbruket	
25. desember 1976	s. 39
Fortsett revolusjonen til siste slutt under proletarietets diktatur	
— En studie av Bind 5 i «Utvalgte verker av Mao Tsetung»	
April 1977	s. 63
Tale ved den nasjonale konferansen om å lære av Taching	
9. mai 1977.....	s. 89
Revolusjonær glød er det viktigste	
2. april 1963	s. 104

Forord

FORORD FRA FORLAGET

Vil du vite hva som skjer i Folkets Kina etter Mao Tse-tungs død? Det får du ikke greie på ved å lese meldingene fra nyhetsbyråene i Washington og Moskva, Paris, Tokyo og Oslo. Trur du de er ute etter å få fram sannheten om det som skjer i et sosialistisk land som står som et eksempel for undertrykte folk og nasjoner over hele verden?

Nei, vil du ha greie på hva som virkelig skjer må du gå til dokumentene som viser hva slags politikk de kinesiske kommunistene fører og hva slags linjer de legger opp for utviklinga i Kina. Da får du et grunnlag til å skjelne løgn fra sannhet og kan dømme sjøl.

I talene og artiklene i denne boka gir den nye formannen i Kinas Kommunistiske Parti, Hua Kuo-feng, uttrykk for den politikken partiet staker opp i en rekke viktige spørsmål — utviklinga av jordbruket og industrien, gjennomføringa av oppgjøret med «firerbanden», oppsummeringa av Maos lære om den sosialistiske oppbygginga og klassekampen under sosialismen.

Boka inneholder oversettelser av alle taler og artikler som er offentliggjort av Hua Kuo-feng fra september 1975 til mai 1977. Her finner du bl.a. talene han holdt ved de to landskonferansene for å lære av Tachai i jordbruket, i september 1975 og desember 1976. Du finner talen han holdt på konferansen for å lære av Taching i industrien i mai 1977 og den grundige artikkelen han la fram i mai 1977 med gjennomgang av innholdet i bind 5 av Verker i utvalg av Mao Tsetung.

Når du har lest denne boka, vil du ha rikelig prov for at Kinas Kommunistiske Parti fortsetter å følge formann Mao Tsetungs linje og fører revolusjonen videre. Du vil også vite mye mer enn du visste før om hva sosialisme er og hvilke spørsmål og hva for oppgaver som opptar de 800 millionene arbeidende menneskene i det veldige Folkets Kina.

Du vil også forstå hvorfor seieren over «firerbanden» til Wang Hung-wen, Chang Chun-chiao, Chiang Ching og Yao Wen-yuan er blitt møtt med jubel av folke-massene i Kina.

Hua Kuo-feng blei valgt til medlem i det politiske byrået i sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti 30. august 1973, på det første plenumsrådet i sentralkomiteen etter den 10. nasjonale partikongressen i 1973. 7. april 1976 blei han utnevnt til første viseformann i sentralkomiteen og statsminister i statsrådet. Etter formann Mao Tsetungs død leda han avsløringa og opprullinga av den partifiendtlige virksomheten til «firerbanden». 7. oktober 1976 blei han utnevnt til formann i sentralkomiteen og formann i militær-kommisjonen i sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti. Denne utnevnelsen blei bekrefta av et enstemmig plenumsråd i sentralkomiteen 21. juli 1977.

Mobiliser heile partiet til å gjera ein veldig innsats for å utvikla landbruket og byggja fylke av Tachai-typen over heile landet

Oppsummeringstale ved Landskonferansen om å læra av Tachai i landbruket.

15. oktober 1975

Oppsummeringsmelding ved landskonferansen om å læra av tachai i landbruket. 15. oktober 1975.

Kameratar,

Konferansen vår har halde på ein månad og vi har diskutert spørsmålet om korleis vi skal læra av Tachai i landbruket fullt ut. Samtidig har vi studert spørsmålet om mekanisering av landbruket. I dag skal eg ta for meg dei fylgjande spørsmåla.

1. Ei kampoppgåve for heile partiet

Den sosialistiske revolusjonen og den sosialistiske oppbygginga i Kina er inne i ein viktig historisk utviklingsperiode, og den landsomfemnande masserørsla «Lær av Tachai i landbruket» har og kome til eit nytt avgjerande steg. Den store kampoppgåva vi står framfor er å mobilisera heile partiet til ein veldig innsats for å utvikla landbruket og byggja fylke av Tachai-typen over heile landet. Dette er ei tvingande oppgåve når det gjeld å gjennomføra det viktige direktivet åt formann Mao om å studera teori og kjempa mot og hindra revisjonisme, og når det gjeld å konsolidera proletariatets diktatur. Det er og ei tvingande oppgåve for å få framdrift i den nasjonale økonomien, slik at Kina kan koma i dei fyrste rekkjene i verda før dette hundreåret er slutt, og også ei tvingande oppgåve når det gjeld å kappspringa med fienden om tida og farten

og å gjera eit godt arbeid for å førebu oss mot krig. Heile partiet må bli mobilisert kraftig. Det må vinna einskap i tenking og koma i takt, sameina seg og leia folket i heile landet til å gjennomføra denne store politiske oppgåva.

Å byggja fylke av Tachai-typen over heile landet vil seia å gjera kvart og eitt fylke i Kina til eit kjempande bolverk som held fast ved den proletariske revolusjonære lina åt formann Mao og den sosialistiske vegen. På denne måten vil dei leiande organa på alle nivå i landet bli endå meir revolusjonerte. Kadrane og medlemene i partiet vårt og folkemassane vil få ei større forståing for marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenking. Proletariatets diktatur og det sosialistiske systemet vi har, vil bli endå meir konsoliderte og utvikla. Og vi vil få større makt til å knusa allslags åtak frå kva fiende som helst.

Å byggja fylke av Tachai-typen over heile Kina vil seia å oppnå stabilitet og einskap på grunnlag av den revolusjonære lina åt formann Mao og setja alt inn på å byggja sosialismen med millionar som står samla som ein. Det vil seia at alle fylke vil gjennomføra det allmenne prinsippet om **å ta landbruket som grunnlaget og industrien som den leiande faktoren** for å utvikla den nasjonale økonomien, ta fatt på grunnlagsinvesteringar i landbruket i stor stil og gjennomføra grunnlaget for mekaniseringa av landbruket. Det vil seia **å ta korn som nykkellekken og tryggja allsidig utvikling** slik at produksjonen av korn, bomull, oljevekster, grisar, industrivekster og skogbruk, feavl, attåttnæringar og fiske vil koma til å bli større enn måla som Nasjonalprogrammet for landbruksutviklinga har sett, og overoppfylla statsplanane. Vi må syta for at moderniseringa av landbruket får større framdrift og tryggja moderniseringa av industrien, det nasjonale forsvaret og vitskap og teknikk, og dimed gje det store sosialistiske moderlandet vårt eit sterkare materielt grunnlag til å vera førebudd mot krig og naturkatastrofar.

Sjå til dømes på Shansi-provinsen der Hsiyang-fylket ligg. I år produserte kvar person i Hsiyang i gjennomsnitt 750 kg korn kvar og forsynte marknaden med 250 kg korn. Dersom alle fylke i Shansi vert bygde ut til fylke av Tachai-typen og kjem opp på nivået Hsiyang nådde i år, då ville heile kornhausten i fylket som heilskap auka 2,5 gonger og marknaden ville bli forsynt med nesten 4 gonger så mykje korn som i 1974. I det store og heile er ikkje naturtilhøva i heile Shansi noko dårlegare enn i Hsiyang, og det er fullt mogleg at heile provinsen når det same nivået som Hsiyang har nådd i dag. Berre av dømet med Shansi kan vi sjå korleis kornproduksjonen vil auka når det er bygd fylke av Tachai-typen over heile landet. Når grunnlaget for mekaniseringa i landbruket er gjennomført i heile landet og dei viktigaste operasjonane i jordbruk, skogbruk, feavl, attåtnæringar og fiske er 70% mekaniserte, vil bruken av maskinar berre til pløygjing vatning og drenering og transport auka den arbeidskrafta som finst på landsbygda i dag med meir enn det dobbelte. Dette vil føra til ei veldig utvikling i økonomien i folkekommunane og i heile den nasjonale økonomien. Men dersom vi slår oss til ro med den utviklingstakta vi har i dag og ikkje gjer alt vi evnar for å byggja fylke av Tachai-typen overalt, då vil vi ikkje greia å gjennomføra moderniseringa av landbruket eller av industrien, det nasjonale forsvaret og vitskap og teknikk før hundreåret er ute. Difor må vi vera snarrådde, ikkje vera redde for å ofra oss og vinna over alle vanskar for å byggja fylke av Tachai-typen over heile landet.

Å Byggja fylke av Tachai-typen er eit tvingande krav i kampen vi fører no, og dei vilkåra som trengst for å byggja dei er lagt til rettes over heile landet. Det er vunne veldige sigrar i Den Store Proletariske Kulturrevolusjonen og rørsle for å kritisera Lin Piao og Konfutse og knusa dei to borgarlege hovudkvartera til Liu Shao-chi og Lin

Piao. Dette har ført til at den revolusjonære lina åt formann Mao har fått strålende framgang på alle frontar, og kadrane og folket har eit mykje høgare medvit om klassekampen og kampen mellom dei to linene enn nokon gong før. Sidan 1970 har vi popularisert røynslene frå Hsiyang, som bygde seg om til eit fylke av Tachai-typen på 3 år, og rørsla for å læra av Tachai i landbruket har fått større og større kraft. Det har stige fram eit stort tal kommunar og produksjonsbrigadar av Tachai-typen, meir enn 300 fylke i ulike delar av landet har merka seg ut som langtkomne einingar i å læra av Tachai, og i mange område og ein god del provinsar er det skapt ein stri revolusjonær straum som har drege store mengdar folk med på å læra av Tachai. I rørsla for å læra av Tachai har kadrane og folket retta kraftfulle åtak mot klassefiendane og dei kapitalistiske kreftene, og dette har ført til ein veldig oppgang for dei sosialistiske kreftene og ein drastisk nedgang for dei kapitalistiske kreftene. Det er blitt sett i gang grunnlagsinvesteringer på landsbygda i stor stil. I dei fire siste åra har om lag 100 millionar menneske vore med kvar vår-vinter-periode, og har lagt eit gjennomsnitt på 1,6 millionar fleire hektar land under kunstig vatning kvart år. Graden av mekanisering av landbruket er blitt auka steg for steg. Mengda av utstyr til vatning og drenering, kunstgjødsel og traktorar som vart levert dei fire siste åra, var større enn alt det som vart levert dei 15 åra før, og ein god del produksjonsbrigadar, kommunar og fylke har nådd ein relativt høg grad av mekanisering. Vitskaplege masseeksperiment i jordbruket har spreidd seg vidt og breitt. Tre provinsar og to bydistrikt, 44 prefektur og 725 fylke har overoppfyllt måla som var sette for dei for kornavling pr. hektar i Nasjonal-programmet for landbruksutvikling. 11 andre provinsar og eit bydistrikt er nære ved å fylla måla sine. Tretti fylke i nord har nådd målet som er sett for område sør for Yangtze-elva, seks av dei har kome over 7.5 tonn pr. hektarmerket, og fire fylke i sør har dubla

avlinga som er sett opp i programmet.* Desse tala syner at tilhøva i landet vårt i det store og heile er mogne for å byggja fylke av Tachai-typen overalt.

Samstundes må vi merka oss at rørsla utviklar seg svært ujamnt. Det er moneleg mange fylke som endå ikkje har teke store steg i å læra av Tachai, og for somme står det att å ta dei fyrste stega. I desse områda må vi samla krefter og slå hardt ned på åtaka frå klassefiendane og dei kapitalistiske kreftene, og samstundes bruka så stutt tid som råd er på å endra på at produksjonen ligg så langt etter. Ja, massane i mange av dei tilatterskomne områda er heller meir ivrige etter å læra av Tachai. Til dømes finst det somme fylke som har endra seg grunnleggjande både politisk og økonomisk i dei to — tre åra etter at massane blei reiste fullt ut til å retta brei kritikk mot revisjonismen og setja alt inn på å byggja sosialismen. Av dette kan vi sjå at dersom ein legg seg i selen for å styrkja leiinga, slå inn på den rette lina og retta på tinga på ein medviten måte, då vil rørsla koma kvikt i gang og det vil ikkje bli vanskeleg å løysa problema.

Å læra frå Tachai i landbruket og byggja fylke av Tachai-typen over heile landet er ei stor revolusjonær masserørsle for å halda fram med revolusjonen under proletariatets diktatur og byggja eit sosialistisk landbruk med større, snøggare, betre og meir økonomiske resultat. Nett som rørslene for jordreform, landbrukssamyrke og folkekommunar er dette ei ny stor revolusjonær rørsle i landsbygdsområda. Heile partiet, frå sentralkomiteen til partikomiteane på provins-,

* Måla for kornavling som er sett av Nasjonalprogrammet for landbruksutvikling for ulike område er desse: 200 kg pr. mu (1/15 av ein hektar) for område nord for Den gule elva (delen inne i Chinghai-provinsen), Chingling-fjella og Pailung-elva. 250 kg pr. mu for område sør for Den gule elva og nord for Huai-elva. 400 kg pr. mu for område sør for Huai-elva, Chingling-fjella og Pailung-elva.

Når nokon går over 200-kg-målet vert det kalla «å kryssa Den gule elva» og når nokon går over 400-kg-målet, kallar ein det «å kryssa Yang-tze-elva».

prefektur og fylkesplan, må gripa fast om denne oppgåva, bruka sentralisert leiing, oppseda alle partimedlemmene til å kjempa mot range tankar og handlingar som går ut på å ikkje leggja noko vekt på rørsla og ikkje leggja seg i selen, halda seg likegyldig og passiv til henne, slakka av på arbeidet eller tilmed blanda seg inn i gangen i rørsla og hindra henne. Det må organisera alle frontar og alle avdelingar for å gjera samla innsats og kjempa for at rørsla skal sigra.

2. Nykkelen ligg i fylkespartikomiteane

Tachai er ei typisk raud fane som formann Mao sjølv har skapt. Det er eit typisk døme på korleis ein held seg til grunnlina til partiet, held fram med revolusjonen under proletariats diktatur og vinn større, snøggare, betre og meir økonomiske resultat i å byggja eit sosialistisk landbruk. Den grunnleggjande røynsla Tachai har gjort ligg i at det har halde seg til prinsippet med å setja den proletariske politikken i føringa og setja Mao Tsetungs tenking i leiinga, og halde seg til ånda med å lita på seg sjølv og kjempa hardt og til den kommunistiske stilen med å elska landet og kollektivet. Tachai har brukt marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning fylgjestrengt for å oppseda bøndene og gjera den sosialistiske revolusjonen djupare på det politiske, økonomiske og ideologiske og kulturelle området. Det har praktisert kritikk og sjølvkritikk fylgjestrengt og har styrkt revolusjoneringa av det leiande organet. Det har gjeve fullt rom for entusiasmen, visdomen og skaparevna til massane heile tida, og dimed har det tryggja voksteren i landbruksproduksjonen og det tekniske framsteget i landbruket år for år. Å byggja fylke av Tachaitypen vil seia å spreia den grunnleggjande røynsla frå Tachai over heile landet, slik at leiinga på alle plan og i alle delar av landet arbeider på same vis som Tachai-brigaden, og fleirtalet eller det

store fleirtalet av kommunane og produksjonsbrigadane i landet vert av Tachai-typen. Etter dei diskusjonane og studia som er gjennomførte, meiner konferansen at kjennemerka for eit fylke av Tachai-typen i dag må vera: (1) Fylkespartikomiteen må vera ei leiande kjerne som held fast til partilina og partipolitikken og er sameint i kampen. (2) Det må syta for at fattigbøndene og dei lågare mellombøndene har herredømet som klasse, slik at dei kan føra rådsnare kampar mot kapitalistisk framferd og utøva effektiv overvaking over klassefiendene og forma dei om. (3) Kadrar på fylkes-, kommune- og brigadeplan må vera regelbunde med i kollektivt produktivt arbeid, slik som i Hsiyang. (4) Det må bli oppnådd snøgg framgang og solide resultat i grunnlagsinvesteringar i landbruket, mekaniseringa av landbruket og vitskapleg jordbruk. (5) Ein må vida ut den kollektive økonomien støtt og jamnt, og produksjonen og inntekta i fattige kommunar og brigadar må nå opp til eller bli større enn det som no er gjennomsnittsnivået i kommunane og brigadane i omegnen. (6) Ein må få til allsidig utvikling i jordbruk, skogbruk, feavl, attåttnæringar og fiske med moneleg auke i avlinga, store tilskot til staten og stø og jamn betring av levestandarden for kommunemedlemene.

Nykkelen når det gjeld å byggja fylke av Tachai-typen ligg i fylkespartikomiteane, som er leiande og utøvande organ på same tid. Berre når det finst støre fylkespartikomitear er det råd å slå fast takta for kommunane og brigadane. Dei fleste leiande organa i fylkespartikomiteane våre er gode eller relativt gode. Berre ein handfull av dei har mange og alvorlege problem eller er kontrollerte av låke element. Men det er ikkje så få leiande organ i fylkespartikomiteane som enno er «mjuke, slappe og late». Somme kameratar er ikkje årvakne om at dei må halde fram med revolusjonen under proletariatets diktatur, og somme står faktisk framleis på steget for den demokratiske revolu-

sjonen i tenkinga si. Dette gjer svært stor skade og hindrar at rørsla for å læra av Tachai vert djup nok. For å byggja fylke av Tachai-typen over heile landet må vi difor gjennomføra allmenn korrigering over det heile for å løysa dei ideologiske og politiske problema og organisasjonsproblema som fins i mange leiande organ i fylkespartikomiteane i samsvar med prinsippet: **«Praktiser marxismen og ikke revisjonisme. Gå saman og ikkje lag kløyving. Ver open og rettfram og ikkje driv med intrigar og samansverjing.** Etter denne konferansen må alle fylkespartikomitear studera teorien om det proletariske diktaturet og dokumenta frå konferansen samvitsfullt, og knyta studia sine saman med den særeigne situasjonen i kvart sitt fylke. Dei må ta mål av seg sjølve med kjennemerke for fylke av Tachai-typen som målestav, kritisera revisjonismen og kapitalismen, kritisera livssynet til dei feige og late og slik rang tenking som å vera innbilske, vera sjølvtilfreds og konservativ. Dei må berrleggja motseiingar, oppdaga hol og leggja ålvor i å driva ideologisk strid. Dei må sjekka etter med seg sjølv om dei har drive samvitsfull kritikk av revisjonismen og kapitalismen, om dei verkeleg er fullrådde på å setja alt inn på å byggja sosialismen, om dei leiande kadrane verkeleg har gått ned på grunnplanet og teke leiinga både i revolusjonen og i produktivt arbeid — kort sagt, om ein har løyst spørsmålet om å læra av Tachai på ein ekte eller ein uekte måte. Alle desse problema må verkeleg bli løyste, både i tenkinga til folk og i handling, det held ikkje at ein berre tek etter rørslene. I dei neste fem åra må fylkespartikomiteane samla seg om korrigering ei viss tid kvart år, verkeleg løysa eit eller to nykkelspørsmål kvar gong og driva rørsla eit stort steg framover. Også langtkomne fylke må driva korrigering kvart år, slik at dei kan halda fram med å gjera revolusjon, og betra arbeidet sitt heile tida.

For å vera visse på at ein lukkast med korrigeringa i fylkespartikomiteane, må ein leggja vekt på ideologisk

korrigering og retta på organisatoriske saker der det verkeleg trengst. Partikomiteane i provinsane, bydistrikta, dei autonome områda og prefektura har eit stort ansvar for korrigeringa i fylkespartikomiteane. Dei må gjera grundige analysar og studium av fylkespartikomiteane som ligg under dei og arbeida ut klåre planar. Dei må gje beinveges hjelp til leiande organ som har mange problem, for å få til grunnleggjande endringar på ei heller stutt tid. Dei må vera aktive med å stø dei gode og jamnt gode kadrane, vera strenge i kritikken og samstundes gje hjarteleg hjelp til dei som har gjort mistak, oppmoda dei til å halda fram med å gjera revolusjon, vera kjappe med å overføra kvar og ein som held seg hardnakka til borgarleg fraksjonisme og nektar å retta på feila sine endå dei får oppseding gong på gong, og vera rådsnare med å reinsa ut dårlege element som har sneke seg inn i dei revolusjonære rekkjene. Partikomiteane i provinsane, bydistrikta, dei autonome områda og prefektura må sjå til at det vert drege med nye krefter og at langtkomne folk som er prøvde i praksis og har ytt noko i rørsla for å læra av Tachai i landbruket, vert forfremja til leiande stillingar i fylkespartikomiteane. Alle partikomitear i provinsane og prefektura må leggja mykje vinn på dette arbeidet og må hjelpa til med å gjennomføra framgangsrike korrigeringar i dei leiande organa i fylkespartikomiteane innan eit år. Dei må passa særleg godt på å setja høvelege folk i dei leiande posisjonane av fyrste og annan rang.

At nykkelen til å byggja fylke av Tachai-typen ligg i fylkespartikomiteane vil ikkje seia at partikomiteane i provinsane og prefektura skal få sleppa det viktige eller fremste ansvaret som dei må ha. Leiinga i partikomiteane og prefektura spelar ei rolle som avgjer om ein provins eller eit prefektur har ei klår førestelling om kva det vil seia å ta landbruket som grunnlaget, om det har ei rett innretting når det skal byggja fylke av Tachai-typen, om rådgjerdene det tek er praktiske og

effektive og om utviklingstakta er snøgg nok. Dei skal vera aktive med å seia i frå om arbeidet er gjort rett av fylkespartikomiteane og hjelpa dei til å summera opp røynslene og lærdomane av arbeidet sitt i god tid. Når det gjeld deira eigne manglar og mistak i arbeidet og den skaden desse har ført med seg, skal dei sjølve ta ansvaret for dette på ein dristig måte og vera snøgge med å retta på tinga og klåra opp i dei. Berre på denne måten kan rørsla for å byggja fylke av Tachai-typen utvikla seg glatt.

3. Oppsedinga i den grunnleggjande partilina må bli djupare

I den historiske tidbolken for sosialismen vil hovudmotseiinga alltid vera kampen mellom proletariatet og borgarskapet og mellom den sosialistiske vegen og den kapitalistiske vegen. Å gjera oppsedinga i den grunnleggjande partilina djupare på landsbygda er ei grunntrygd for at det vert bygd fylke av Tachai-typen. Alle partikomitear i provinsane, prefektura og fylka må ta fatt på dette arbeidet samvitsfullt, mobilisera massane fullt ut, løfta det sosialistiske medvitet til dei breie bondemassane heile tida og streva fylgjestrengt etter å tryggja at sosialismen sigrar over kapitalismen.

Det alvorlige problemet er oppsedinga av bøndene. Bøndene er viljuge til å slå inn på den sosialistiske vegen under leiing av det kommunistiske partiet. Vi må lita urokkeleg på fattigbøndene og dei lågare mellombøndene, sameina oss med mellombøndene og føra strid mot kapitalismen. Den sosialistiske landbruksøkonomien har vakse, systemet med folkekommunar har blitt konsolidert og bøndene har fått eit betre liv. På grunn av dette har det overvegande fleirtalet av bøndene lært seg å sjå endå klårare enn før at **berre sosialismen kan berga Kina**, og gløden deira for sosialismen har blitt endå større. Samstundes må vi

vera merksame på at det framleis er klassar og klassekamp i det sosialistiske samfunnet og skilnaden mellom by og land, mellom arbeidar og bonde, og mellom kroppsarbeid og åndsarbeid finst framleis. **Landet vårt nyttar idag eit varesystem, lønssystemet er ulikt og, som lønnskalaen med åtte gradar, også bortetter. Under proletariats diktatur kan ein berre knipa inn på slike ting.** Difor vil det utan unnatak stadig bli avla fram nye borgarlege element. Dette gjeld både for landsbygda og for byane. Den tradisjonsbundne innverknaden frå småproduksjonen finst framleis mellom bøndene, og det finst framleis heller alvorlege spontane tilvik til kapitalisme mellom dei velstilte mellombøndene. Det er ei oppgåve som vil ta lang tid å gjennomsyra bondemassane med den sosialistiske ideologien heile tida og kritisera tilvik til kapitalisme, og vi må aldri slakka av på strevet vårt når det gjeld dette.

Mange tilfelle av tilvik mot kapitalisme på landsbygda skapar problem for folket. Dei må bli løyste ved hjelp av overtyding og oppseding og kritikk og sjølvkritikk. Det er og naudsynt å løysa dei problema som har å gjera med konsolideringa og utviklinga av den kollektive økonomien på rett vis i samsvar med partipolitikken. Til dømes skal folk som har reist til andre område for å arbeida åleine bli kalla attende. Spreidde handverkarar som arbeider for seg sjølve må bli organisert. Private jordflekkar eller brakkland som er vunne inn av kommunemedlemer og som er større enn den flaten partipolitikken gjev høve til, skal førast over til kollektivet. Det range tilviket i fordelinga som går ut på å dela alt og eta opp allting og ikkje la noko bli att til offentleg akkumulasjon, må bli korrigert. Stutt sagt må vi streva heile tida for å konsolidera og fremja stillingane til sosialismen.

Når ein kritiserer kapitalismen må ein retta spydspissen i kampen mot den handfullen av klassefiendar som har drive med sabotasje. Massane må reisast heilt

og fullt for å berrleggja meinrådene deira heilt og retta rådsnare slag mot dei. Ein må bruka desse lærarane ved negativt døme fullt ut for å oppseda kadrane og massane.

Dei som er skuldige i svindel, steling, spekulasjon og profitørverksemd må bli tekne hardt i samsvar med partipolitikken. Dei må gje vederlag for det dei har stole og må ikkje få høve til å sabotera den sosialistiske økonomien utan å få straff.

Klassekampen i samfunnet kjem utan unnatak til uttrykk i partiet. Der det finst frekke åtak på partiet frå borgarskapet si side, kan vi rekna med å finna agentar for det i partiet. Konsolidering og korrigerering av partiet må bindast saman med klassekampen i samfunnet. Ein må setja i verk samvitsfull korrigerering i grunnorganisasjonane i partiet og i dei leiande organa i kommunane og brigadane for å gjera dei til sterke, kjempande bolverk. Ein må fylgja røynsla som er gjort i Hsiyangfylket med å leggja vekt på ideologisk oppseding, og streva mykje for å setja i verk korrigerering i den eine grunnorganisasjonen i partiet etter den andre. I somme kommunar og brigadar er makta i hendene på låke element, folk som har degenerert politisk, slike som lengtar etter å slå inn på den kapitalistiske vegen, slike som snakkar ein etter kjeften eller folk som endå står på steget for den demokratiske revolusjonen i tenkinga si. Vi må løysa dette spørsmålet på ein skarpsynt og alvorleg måte. Vi må stø og oppmuntra dei gode og jamnt gode kadrane for å gjera dei i stand til å arbeida dristig, ved å hjelpa dei i sjølve arbeidet. Dei kadrane som har gjort mistak, må få streng, men heilhjarta oppseding. Ein skal ikkje orsaka eller tola mistaka deira, men kadrane skal heller ikkje få avskil og bli flytt på på ein summarisk måte. Rekkjene av kadrar på grunnplanet må vera høveleg stabile slik at det kan bli lettare for dei å få grep om stoda, planleggja arbeidet sitt på lang sikt og gjera godt arbeid i den sosialistiske revolusjonen og i den sosialistiske oppbygginga.

Oppsedinga i den grunnleggjande partilina på grunnorganisasjonsnivå må bli gjort under sameint leiarskap av fylkespartikomiteane og ved å lita på partikomiteane i kommunane og partiavdelingane i brigadane. Partikomiteane i provinsane, prefektura og fylka må senda mange kadrar til grunnplanet og gjennomføra denne oppsedinga på ein framgangsrik måte i ein tredel av einingane av gangen. Når det gjeld dei kommunane og brigadane som har svært alvorlege problem, skal leiinga i fylkespartikomiteane dra til grunneiningane personleg og mobilisera massane til å «løfta lokket» av klassestriden og løysa spørsmålet om leiarskap.

4. Bygginga av storstilt sosialistisk landbruk må gjerast snøggare

Vi må leia den sosialistiske entusiasmen som kjem fram hjå kadrane og massane i den kraftige kritikken av kapitalismen slik at han fører til større framdrift i utviklinga av det sosialistiske landbruket.

For å byggja fylke av Tachai-typen er det naudsynt å ta fatt på grunninvesteringar i landbruket som ei stor sosialistisk oppgåve. Vi må føra vidare ånda med å lita på seg sjølv og på hard kamp, **forma om Kina i ånda til den dumme oldingen som flytte fjella**, endra åsynet på fjella og temja elvane. Dette er ei svært viktig åtgjerd for å gjera oss betre i stand til å møte naturkatastrofar og få store og stabile avlingar, og vi må streva hardt for å setja dette arbeidet i verk på iherdig og utrøytande vis. Røynsla med fylke av Tachai-typen i ulike delar av landet syner at der ein har fått store resultat med grunnlagsinvesteringar i landbruket, har ein fått klårt syn for dei føremonene som folkekommunen har, sidan han er ein stor samskipnad med ein høg grad av offentleg eige. Dei gamle særdraga ved småproduksjonen har endra seg veldig, og det er skapt betre vilkår for å utvikla

mekanisert jordbruk enn andre stader. Gjennom grunnlagsinvesteringane i landbruket har kjensla for det kollektive, sansen for organisasjon og disiplinen blant bøndene blitt mykje høgare, og dei tenkjer meir på kollektivet og syner meir ihug i bygginga av sosialismen. «Di meir vi gjer det, di betre likar vi det og di større mot og evne får vi til å gjera det vel.» Alt dette hjelper til å konsolidera og utvikla sigeren i den harde kritikken av kapitalismen og bygginga av sosialismen.

For å byggja seg sjølve om til fylke av Tachai-typen må alle fylke streka opp fulle planar for grunnlagsinvesteringane i landbruket. Dei må leggja særleg vekt på å betra jorda og byggja damanlegg, og dinest må ein få eit allsidig grep om fjella, elvane, dyrka mark, skogar og vegar. Vi må ha eit klårt syn for hovudretninga for åtaket vårt og samla styrke for å kjempa ein «ut-slettingskrig». Anlegga må bli sette i verk i steg, og ein må driva kontroll og oppsummering regelbunde. Ein må vera merksam på at det ein gjer høver for dei lokale tilhøva og at ein får praktiske resultat, ikkje berre søkje formelle resultat. Når ein kjem i gang med grunnlagsinvesteringar i landbruket i stor stil, vil det bli fleire og fleire anlegg som femnar om fleire brigadar og fleire kommunar. Brigadane og kommunane må styrkja einskapen i organiseringa og leiarskapet av desse anlegga, praktisera gjensidig hjelp og gjensidig føremon og samordna arbeidet sitt vel. Det må bli skapt vilkår for at styrkane som driv med grunnlagsinvesteringar i landbruket i fylka, kommunane og brigadane spreier seg gradvis. Dette er ein ny ting som veks fram, med omforminga av naturen og kraftig oppbygging av sosialismen som særskilt oppgåve.

Å utstyra landbruket med maskinar er det avgjerande vilkåret for å få til ei stor og samla utviding av jordbruk, skogbruk og feavl. Under arbeidet med å byggja fylke av Tachai-typen over heile landet må provinsane, bykommunane og dei autonome områda bruka mykje krefter for å utvikla sin eigen jordbruksmaskinindustri

i lys av dei lokale tilhøva, for å skaffa kommunane og produksjonsbrigadane utstyr og andre produkt som dei treng for å mekanisera landbruket. Prefektura og fylka må på si side ta omsyn til dei ressursane dei har og andre tilhøve og byggja små industriverksemder for å produsera jern og stål, kol, kunstgjødsel, sement og maskinar for å skaffa landbruksområda meir jordbruksmaskinar, kunstgjødsel og insektmiddel som høver til dei lokale behova. Vi må gjera formann Maos lære om at **den viktigaste hjelperåda for landbruket ligg i mekaniseringa**, kjent for massane, setja gløden og framtaket hjå hundretals millionar menneske i full sving, arbeida med alle krefter for å omforma landbruksteknikken og gjera nivået gradvis høgare i mekaniseringa av landbruket i samsvar med ein plan. Vi må utdana ein mektig styrke av folk til det mekaniserte jordbruket, folk som både er arbeidarar og bønder og er velkjende med moderne teknikk. Utviklinga av mekaniseringa av landbruket vil gjera arbeidsproduktiviteten i landbruket mykje høgare og gje bøndene god tid til å utvikla ein mangesidig økonomi og byggja ein ny, velståande og rik sosialistisk landsbygd. Det vil og ha mykje å seia for at folkekommunen skal få spela rolla si fullt ut som ein samskipnad som sameiner industri, landbruk, handel, utdanning og militærsaker. Ja, det vil ha mykje å seia for å gje kommunen høve til å syna kva føremoner han har i seg — at han er stor og har ein høg grad av offentleg eige — og for å knipa inn på skilnadene mellom by og land, mellom arbeidar og bonde og mellom kroppsarbeid og åndsarbeid. Difor må dei ulike ansvarlege departementa under Statsrådet og dei leiande organa i provinsane, prefektura og fylka streva hardt for å få snøggare framgang i dette arbeidet, ta ulike praktiske tiltak og effektive åtgjerder, kontrollera framgangen sin kvart år og summera opp røynslene, slik at dei kan vera trygge på at den store oppgåva med å mekanisera landbruket vert gjennomført i hovudsak til 1980.

For å byggja fylke av Tachai-typen og få store og stabile avlingar, må ein setja **Åtte-punkts-grunnlova** for landbruket* ut i livet på ein allsidig måte og gå inn for vitskapleg jordbruk. Det er naudsynt å streva hardt for å avla, propagandera, spreia, reinodla og fornya gode såkornslag. Ein må endra det gamle dyrkingssystemet, betra dyrkingsteknikken og gjera indeksen for mangfaldig dyrking større. Ein må gjera bruk av fleire kjelder for gjødsel. Ein må nytta gjødsel på ein rasjonell måte og utføra plantevernsarbeidet vel. Vi må arbeida hardt for å fremja vitskapleg gransking i landbruket for å endra den stoda vi har no då granskinga ligg langt etter dei behova som finst, for å få større fart på utvidinga av det storstilte sosialistiske landbruket. Kvart fylke må skipa organisasjonar for vitskaplege landbrukseksperiment og styrkja dei på fylkes-, kommune-, produksjonsbrigade- og produksjonslagsplan. Dei må veva dei saman til eit heilt net, oppmuntra massane til å setja i verk vitskaplege eksperiment i stor vidd og setja det profesjonelle vitskaplege og tekniske personellet i full sving med oppgåvene sine. På det sentrale planet og på provins-, prefektur- og fylkesplanet må organisasjonane for vitskaplege landbruksgransking bli styrkte og det må bli gjeve meir vegleiing i landbruksproduksjonen og i det tekniske arbeidet. Gardsbruk, skogar og beitemarker må bli drivne aktivt og godt, slik at dei kan spela rolla som føredøme.

Det har vorte fleire verksemder som vert drivne av kommunane og brigadane, og det styrkjer økonomien på kommune- og brigadeplanet. Det har gjeve effektiv framhjelp til dei fattigaste brigadane og laga, har sett større fart på jordbruksproduksjonen, støtta den nasjonale oppbygginga og sett større fart på mekaniseringa

* For å summere opp røynslene Kina har vunne for å auka landbruksproduksjonen har formann Mao formulert **Åtte-punkts-grunnlova** for landbruket som syter for jordutbetring, rasjonell bruk av gjødsel, damanlegg, betre såkorn, rasjonell bruk av nærplanting, plantevern, jordstell og nye jordbruksreiskapar.

av landbruket. Det er ei viktig materiell trygd for at folkekommunesystemet skal bli utvikla vidare. Partikomiteane i alle delar av landet må sjå positivt på dette og ta effektive tiltak for å hjelpa verksemdene som vert drivne av kommunane og brigadane til å utvikla seg snøggare og betre. Når ein utviklar slike verksemdar, må ein halda fast på den sosialistiske innrettinga, og dei må i fyrste rekkje tena landbruksproduksjonen og levekåra til folket. Der vilkåra tillet det, skal dei og arbeida for storindustrien og for eksport. Det er naudsynt å gjera størst mogeleg bruk av lokale ressursar for å utvikla både avlingane, husdyrhaldet, foredlingsindustrien og gruvedrifta. Men ein må og leggja vekt på at ein ikkje kappast med storindustrien om råmateriale og veikjer statsressursane. Det er naudsynt å styrkja leiarskapet i dei verksemdene som no vert drivne av kommunar og brigadar og vera aktiv med å hjelpa dei til å løysa dei problema som dukkar opp.

Folkekommunane er svært levedyktige og fremjar utviklinga av alle slags tiltak på landsbygda. I storparten av Kina er det systemet som no finst i folkekommunane på landsbygda med «eigedom på tre plan, med produksjonslaget som grunn-eininga i rekneskapsførselen» framleis i samklang med voksteren av produktivkreftene på landsbygda. Men no, då rørsla for å byggja fylke av Tachai-typen spreier seg og vert djupare og det storstilte sosialistiske landbruket grip meir om seg, og særskilt då økonomien på kommune- og brigadeplanet veks, må vi også merka oss at dette eigedomssystemet vil veksa stegvis over i eit eigedomssystem som tek produksjonsbrigaden eller tilmed kommunen som grunneininga i rekneskapsførselen når vilkåra vert mogne for det. Endå lenger inn i framtida vil folkekommunesystemet veksa over frå systemet med kollektiv eigedom til systemet med eigedom for heile folket, og så frå det sosialistiske systemet med eigedom for heile folket til det kommunistiske systemet med eigedom for heile folket. Jamvel om

økonomien på kommune- og brigadeplan i dag berre er i byrjinga og ikkje stor, så er det difor her **vår store, strålende von ligg.**

5. Allsidig planlegging og styrking av leiinga.

Å byggja fylke av Tachai-typen over heile landet er ein stor marsj der partiet vårt leier millionar på millionar av bønder i å gjera den sosialistiske revolusjonen djupare og setja fart på den sosialistiske oppbygginga. Sentralkomiteen og dei lokale partikomiteane på ulike plan må alle saman setja opp allsidige planar og ta praktiske tiltak og setja alt inn på å vinna singlar, nett som dei gjorde då dei leidde landreforma og rørsle for landbrukssamyrke og når dei leier militæroperasjonar.

Etter fem års hard kamp, det vil seia i 1980, ventar vi at meir enn ein tredel av fylka i landet er blitt fylke av Tachai-typen, og det skal vera bygt fleire brigadar og kommunar av Tachai-typen i dei andre fylka. Det er no meir enn 300 langtkomne fylke i landet som har utmerka seg i å læra av Tachai. Desse fylka må halda fram med å konsolidera det dei har oppnådd og gjera nye framsteg, og samstundes må det bli bygt i det minste i gjennomsnitt 100 nye fylke av Tachai-typen i året dei neste fem åra. Denne konferansen bør fordela det talet av fylke som skal nå dette målet i 1976 blant provinsane, bykommunane og dei autonome områda kvar for seg. Partikomiteane i provinsane, bydistrikta og dei autonome områda og partikomiteane i prefektura under dei må alle saman arbeida ut sine eigne konkrete planar, avgjera dei åtgjerdene som skal takast og gje oppgåver til dei lågare organa. Alle fylkespartikomitear må sjå på arbeidet med å byggja fylke av Tachai-typen som sitt eige kampfål og setja opp dei tidsplanane og stega dei vil fylgja for å nå dette målet på grunnlag av dei lokale vilkåra. Dei må arbeida på ein konkret måte og streva etter å nå målet før tida. Provins- og prefek-

turpartikomiteane må gje særskild vegleiing til fylkespartikomiteane, kontrollera arbeidet deira i god tid, hjelpa dei til å løysa problema dei har med arbeidet, halda møte med faste mellomrom for å vurdere arbeidet deira ved å måla det mot kjennemerka for fylke av Tachai-typen og finna ut kven som held mål. Partikomiteane i provinsane, bydistrikta og dei autonome områda skal skrive to meldingar kvart år til sentralkomiteen om framgangen i rørsle for å byggja fylke av Tachai-typen, ei melding etter sumar-innhaustinga og ei ved slutten av året. Desse skal innehalde planen og tiltaka, framgangen i rørsle, problema som oppstår, dei røynsleane som vert vunne, framgangen i mekaniseringa av jordbruket, produksjonsauken, problem i dei leian- de organa i prefektur- og fylkespartikomiteane, arbeidet som er gjort av partikomiteane i provinsen (bydistriktet) eller det autonome området, og korleis dei leiande kadrane arbeider med undersøking og studium i avdelingane på lågare plan. Når provinsen skal nemna ut eit fylke av Tachai-typen, må det gjera grundige etterrøkingar før det seier seg nøgd og så senda meldinga om avgjerda si til sentralkomiteen i partiet.

Dei ulike departementa under sentralkomiteen i partiet og regjeringa må gjera ein samla innsats og gjera arbeidet sitt vel med å byggja fylke av Tachai-typen. Landbruksdepartementa må via heile innsatsen sin til rørsle for å byggja fylke av Tachai-typen over heile landet, arbeida vel med undersøking og studium og gje meldingar i god tid til sentralkomiteen og statsrådet om framgangen og problema i rørsle. Alle andre departement, dei som driv med planlegging, industri og samferdsel, finansstell og handel, kultur og utdanning, vitenskap, folkehelse og familieplanlegging, må yta sitt for å bygja fylke av Tachai-typen over heile landet. Dei skal arbeida ut planar og leggja dei fram for sentralkomiteen før utgangen av 1975. Kvart år etterpå skal dei kontrollera og summera opp arbeidet sitt. Ein gong i året kjem sentralkomiteen til å undersøkje alt det ar-

beidet som er gjort i provinsane, bydistrikta og dei autonome områda med å byggja fylke av Tachai-typen, og så setja oppgåvene for det nye året. Fem år seinare vil det bli samla ein ny landskonferanse i å læra av Tachai i landbruket, for å summera opp røynslene, diskutera og setja opp ein ny plan som skal oppfyllest under den sjette femårsplanen, og setja fram nye fordringar om å byggja fylke av Tachai-typen over heile landet.

Å byggja fylke av Tachai-typen er ei stor og krevjande kampoppgåve. Det er ikkje til å unngå at vi møter på mange vanskar på vegen fram. Men vi vil sikkert og visst vera i stand til å greia alle slags vanskar og nå målet vårt så lenge vi ærleg fylgjer den politiske lina, politikken, prinsippa og arbeidsmetodane som formann Mao har forma ut, og trur på massane og lit på dei. Vi kommunistar, revolusjonære arbeidarar og stabsmedlemer, fattigbønder og lågare mellombønder og ungdom med utdanning som har busett seg på landsbygda, har høge mål og veit «å bruka eigne nevar til å forma om på verda ved hardt arbeid, og byggja landsbygda om frå å vera tilatterskomen i dag til å bli eit blomstrande lukkeland.»

Gå saman for å vinna endå større singlar!

(Omsett av redaksjonen frå heftet «Mobiliser heile partiet til å gjera ein veldig innsats for å utvikla landbruket og byggja fylke av Tachai-typen over heile landet,» engelsk utgåve, Foreign Languages Press, Peking 1975.)

Minnetale ved et masseminnemøte for den store leder og lærer For- mann Mao Tsetung

18. september 1976

Kamerater og venner:

Representanter for parti-, regjerings- og hærorganisasjoner, arbeidere, bønder, soldater og andre kretser i hovedstaden er i dag her på Tienanmen-plassen og holder et høytidelig masse-minnemøte og sørger sammen med folket av alle nasjonaliteter over hele landet med den dypeste sorg over Formann Mao Tsetung, vår høyt aktede og elskede store leder og den store læreren for det internasjonale proletariatet og de undertrykte nasjoner og undertrykte folk.

Hele partiet, hele hæren og folket av alle nasjonaliteter over hele landet har i de siste dagene vært nedsunket i grenseløs sorg over Formann Mao Tsetungs bortgang. Den saka som vår store leder Formann Mao viet hele livet sitt til, er knytta til massene av folket med bånd av kjøtt og blod. Det var under Formann Maos ledelse at det kinesiske folket som lenge hadde lidd under undertrykking og utbytting, vant frigjøring og blei landets herrer. Det var under Formann Maos ledelse at den ulykkesherja kinesiske nasjonen reiste seg. Det kinesiske folket elsker, stoler på og respekterer Formann Mao fra dypet av sitt hjerte. Det internasjonale proletariatet og den progressive menneskeheten sørger alle dypt over Formann Maos død.

Formann Mao Tsetung var grunnleggeren og den kloke lederen av Kinas Kommunistiske Parti, Det kinesiske Folkets Frigjøringshær og Folkerepublikken Kina.

Formann Mao herda og fostra partiet vårt i kampene det førte under hans ledelse mot klassefienden hjemme og i utlandet og innafor og utafor partiet, i harde, lange, skarpe og innvikla klassekamper og kamper mellom de to linjene. Historia til Kinas Kommunistiske Parti er ei historia om kamper mellom den marxist-leninistiske linja til Formann Mao og de høyre- og «venstre»-opportunistiske linjene i partiet. Under ledelse av Formann Mao overvant partiet vårt de opportunistiske linjene som blei fult av Chen Tu-hsiu, Chu Chiu-pai, Li Li-san, Lo Chang-lung, Wang Ming, Chang Kuo-tao, Kao Kang, Jao Shu-shih og Peng Teh-huai, og seinere under Den store proletariske Kulturrevolusjonen seira partiet over den kontrarevolusjonære revisjonistiske linja til Liu Shao-chi, Lin Piao og Teng Hsiao-ping.* Veileda av den marxist-leninistiske linja til Formann Mao har partiet vårt stadig vokst i styrke. Det har utvikla seg fra små grupper på et par dusin kommunister til et parti med et medlemstall på over 30 millioner som nå leder Folkerepublikken Kina, til et disiplinert parti væpna med marxismen-leninismens teori som bruker metoden med sjølkritikk og er nært knytta til massene av folket, og til et stort ærerikt og korrekt marxist-leninistisk parti.

Formann Mao herda og fostra hæren vår i langvarige revolusjonære kriger. For lenge siden satte han fram den berømte tesen at **«politisk makt vokser ut av geværløpet»**. Han leda Høstavlingsoppstanden, grunnla den første røde hær av arbeidere og bønder og opprettet det første revolusjonære baseområdet på landsbygda i Chinggang-fjellene. I de siste 50 åra leda For-

* Det 3. planumsmøtet i den 10. sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti 21. juli 1977 vedtok en «Resolusjon om å gjeninnsette Teng Hsiao-ping i stilingene sine». Dette skjedde etter at to brev bra Teng Hsiao-ping til formann Hua Kuo-feng, viseformann Yeh Chien-ying og sentralkomiteen i partiet var sendt ut og diskutert i hele partiet. Resolusjonen blei vedtatt etter et forslag formann Hua Kuo-feng la fram på vegne av det politiske byrået i sentralkomiteen i mars 1977. *Red.*

mann Mao hæren til å knuse de kontra-revolusjonære felttogene for «omringing og undertrykking» som Kuomintang iverksatte mot de revolusjonære baseområdene, til framgangsrikt å fullføre den verdensberømte Lange marsjen på 25 000 li, til å overvinne den japanske imperialismen, til å tilintetgjøre åtte millioner soldater fra banden til Chiang Kai-shek som var væpna av den amerikanske imperialismen, og etter grunnlegginga av det nye Kina til å føre seierrik krig for å stå imot amerikansk aggresjon og hjelpe Korea, til seierrikt å slå tilbake de væpna provokasjonene mot landet vårt fra den sovjet-revisjonistiske sosial-imperialismen og reaksjonen, og til å forsvare moderlandets sikkerhet. Under Den store proletariske Kulturrevolusjonen fulgte hæren vår Formann Maos lære og støtta industrien, jordbruket og de breie massene på venstresida, utøvde militær kontroll og ga politisk og militær skolering, og ga med dette nye bidrag til folket. Formann Mao formulerte ei marxist-leninistisk linje for hæren vår med omsyn til oppbygging av hæren og strategien og taktikken for folkekrigen, og dette er den grunnleggende årsaka til at hæren vår klarte å vokse fra å være liten til å bli stor, fra svakhet til styrke, kunne utvikle seg til mektige væpna styrker som forener feltarmeer, lokale armeer og en veldig milits, og bli den mektige bæresøylen for proletariatets diktatur. Mot folkets styrker væpna med Mao Tsetungs Tenkning vil enhver fiende som våger å trenge inn, med sikkerhet bli drukna i folkekrigens velige hav.

Formann Mao Tsetung gikk ut fra marxismen-leninismens universelle sannhet og forente den med den konkrete praksis i den kinesiske revolusjonen. Slik ga han en riktig løsning på hele rekka av grunnleggende problemer med omsyn til å erobre politisk makt med våpen i hand, konsolidering av proletariatets diktatur og forebygging av en kapitalistisk restaurasjon i Kina.

Under perioden for den ny-demokratiske

revolusjonen analyserte Formann Mao den kinesiske historia og de eksisterende forholdene og hovedmotsigelsen i det kinesiske samfunnet, ga et riktig svar på spørsmålene om målene, oppgavene, drivkreftene, kjennetegnene ved, perspektivene for og forvandlinga av den ny-demokratiske revolusjonen i Kina, og fastla general-linja og den allmenne politikken for partiet vårt i denne historiske perioden. Det vil si, den ny-demokratiske revolusjonen mot imperialism, føydalisme og byråkrat-kapitalisme ført av de breie massene av folket under ledelse av proletariatet. Formann Mao pekte på at en bare kunne erobre den politiske makta med våpen i hand i Kina ved å følge veien med bygginga av baseområder på landsbygda, ved å omringe byene fra landsbygda og til slutt ta byene, og at ingen annen vei ville føre fram. Formann Mao oppsummerte den historiske erfaringa til partiet vårt og påpekte at de tre viktigste magiske våpnene til Kinas Kommunistiske Parti for å seire over fienden i den kinesiske revolusjonen var et kommunistisk parti bygd på den marxist-leninistiske revolusjonære teorien og med en marxist-leninistisk revolusjonær stil, en hær under ledelse av et slikt parti, og en enhetsfront av alle revolusjonære klasser og alle revolusjonære grupper under ledelse av et slikt parti. Formann Mao leda partiet vårt i å bruke disse tre våpnene til å vinne den store seieren i den ny-demokratiske revolusjonen og grunnlegge Folkerepublikken Kina. Seieren for det kinesiske folkets revolusjon under ledelse av Formann Mao endra situasjonen i Østen og i verden. Den bante en ny vei for frigjørings-saka til de undertrykte nasjonene og undertrykte folkene.

I den nye historiske perioden med sosialistisk revolusjon og proletariatets diktatur i Kina oppsummerte Formann Mao både den positive og den negative erfaringa til den internasjonale kommunistiske bevegelsen, foretok en gjennomtrengende analyse av klasseforholdene i det sosialistiske samfunnet ved å an-

vende den marxist-leninistiske teorien om motsetningenes enhet, og påpekte at hovedmotsigelsen i det sosialistiske samfunnet er motsigelsen mellom proletariatet og borgerskapet. For første gang i marxismens utviklingshistorie påpekte Formann Mao uttrykkelig at det fortsatt finnes klasser og klassekamp etter den sosialistiske forvandlinga av eiendomsretten til produksjonsmidlene i hovedsak er fullført, satte fram den tesen at i det sosialistiske samfunnet finnes det to forskjellige typer av motsigelser — motsigelser mellom oss sjøl og fienden og motsigelser i sjølve folket, og satte fram den store teorien om å fortsette revolusjonen under proletariatets diktatur. Formann Mao formante gang på gang hele partiet, hele hæren og folket i hele landet: **«Glem aldri klassekampen.»** Han påpekte at det sosialistiske samfunnet dekker en betraktelig lang historisk periode, og at det i hele denne historiske perioden finnes klasser, klassemotsigelser og klassekamp, det finnes kamp mellom den sosialistiske veien og den kapitalistiske veien, det er fare for en kapitalistisk restaurasjon, og det er trusel om undergraving og aggresjon fra imperialismen og sosialimperialismen, og han grunnfesta den grunnleggende linja til partiet for hele sosialismens historiske periode. Utfra endringene i klasseforholdene og kjennetegnene ved klassekampen i sosialismens periode trakk Formann Mao den vitenskapelige slutningen: **«Dere gjør sosialistisk revolusjon, og likevel veit dere ikke hvor borgerskapet er. Det er midt i det kommunistiske partiet — de med makt som følger den kapitalistiske veien. Tilhengerne av den kapitalistiske veien følger fortsatt den kapitalistiske veien.»** Formann Mao representerte bestrebelsene og interessene til arbeiderklassen og de fattige og lavere mellomstore bøndene for å fortsette revolusjonen. Han iverksatte og leda sjøl Den store proletariske Kulturrevolusjonen som knuste planene til Liu Shao-chi, Lin Piao og Teng Hsiao-ping om restaurasjon, kritiserte den kontrarevolusjonære

revisjonistiske linja deres og gjorde oss i stand til å gjenerobre den delen av ledermakta i partiet og staten som de hadde rana til seg, og sikra med dette Kinas seierrike framrykking på den marxist-leninistiske veien. Det stadige nederlaget for undergravinga og sabotasjen fra imperialismen, revisjonismen og reaksjonen, opprettholdninga av sosialismen og konsolideringa av proletariatets diktatur i Folkerepublikken Kina, et folkerikt land med en veldig utstrekning — dette er et stort bidrag av verdenshistorisk betydning som Formann Mao Tsetung har gitt til samtida. Og det har samtidig gitt den internasjonale kommunistiske bevegelsen ny erfaring med omsyn til å kjempe mot og forebygge revisjonisme, konsolidere proletariatets diktatur, forebygge en kapitalistisk restaurasjon og bygge sosialismen.

Formann Mao Tsetung var den største marxisten i samtida. Med en proletarisk revolusjonærs store dristighet og framsyn iverksatte han den store kampen i den internasjonale kommunistiske bevegelsen for å kritisere den moderne revisjonismen med den sovjet-revisjonistiske overløperklikken som kjerne, skapte den kraftige utviklinga i saka til den proletariske verdens-revolusjonen og saka til folket i alle land mot imperialisme og hegemonisme, og skjøv menneskehetens historie framover. Formann Mao gikk ut fra prinsippet om å forene marxismen-leninismens universelle sannhet med revolusjonens konkrete praksis. Ut fra dette oppsummerte Formann Mao erfaringa fra hjemlige og internasjonale revolusjonære kamper, tok i arv, forsvarete og utvikla marxismen-leninismen på alle områder og gjorde den marxistiske teoriens skattkammer rikere. Mao Tsetungs Tenkning er et mektig ideologisk våpen til å kjempe mot borgerskapet og alle andre utbytterklasser og til å kjempe mot imperialisme, sosial-imperialisme og de reaksjonære i alle land. **«Alt blir avgjort av om vi har ei riktig eller uriktig ideologisk og politisk linje.»** Alle seirene som er blitt vunnet av det

kinesiske folket, er store seirer for Mao Tsetungs Tenkning. Mao Tsetungs Tenkning vil alltid lyse opp den veien der det kinesiske folket rykker fram.

Formann Mao Tsetung er et strålende eksempel på helhjerta hengivenhet for interessene til folket i Kina og verden. Formann Mao viet hele livet sitt, til siste åndedrag alle kreftene sine til frigjøringa av det kinesiske folket, til frigjøringa av de undertrykte nasjoner og undertrykte folk over hele verden, og til kommunismens sak. En stor proletarisk revolusjonær som Formann Mao, som trasser alle slags revolusjonære stormer, overvinner alle vansker og strabaser, og alltid identifisere seg med arbeiderne, bøndene og andre arbeidsfolk og står i spissen for den revolusjonære bevegelsen for å lede den framover, er virkelig en sjeldenhet i historia til den proletariske revolusjonære bevegelsen. De storslåtte bidragene Formann Mao ga i revolusjonær teori og praksis er udødelige. Formann Mao er gått bort. Dette er et uvurderlig tap for partiet vårt, hæren vår og folket av alle nasjonaliteter i landet vårt, for det internasjonale proletariatet og det revolusjonære folket i alle land og for den internasjonale kommunistiske bevegelsen.

Hele partiet, hele hæren og folket av alle nasjonaliteter over hele landet må svare aktivt på oppfordringa fra Sentralkomiteen i partiet, vende sorgen til styrke, videreføre den saka Formann Mao etter lot seg, **«praktiser marxisme og ikke revisjonisme; foren dere og splitt dere ikke; vær åpen og likeframme og driv ikke med intriger og konspirasjon»** og under ledelse av Sentralkomiteen i partiet gjennomføre saka til den proletariske revolusjonen i Kina som Formann Mao var banebryter for til siste konsekvens.

Internt må vi samvittighetsfullt studere marxismen-leninismen-Mao Tsetungs Tenkning, ta klassekamp som nøkkelledet, holde fast på den grunnleggende linja og politikken til partiet for hele sosialismens historiske periode, drive på med å fortsette

revolusjonen under proletariatets diktatur, konsolidere den store enheten hos folket av alle nasjonaliteter under ledelse av arbeiderklassen og grunnlagt på alliansen arbeider—bonde, konsolidere og utvikle seirene fra Den store proletariske Kulturrevolusjonen, kjempe mot og forebygge revisjonisme, konsolidere proletariatets diktatur, bevare sjølstendighet og beholde initiativet i våre egne hender og stole på vår egen innsats, arbeide for å bygge opp landet vårt til en mektig sosialistisk stat og stri for å yte et større bidrag til menneskeheten. Vi er fast beslutta på å gjennomføre den hellige saka som er å frigjøre Taiwan og gjenforene moderlandet vårt.

Eksternt må vi fortsette med beslutsomt å sette ut i livet den revolusjonære linja og politikken til Formann Mao i utenrikspolitiske anliggender, opprettholde den proletariske internasjonalsismen og aldri søke hegemoni. Vi må styrke enheten vår med det internasjonale proletariatet og undertrykte nasjoner og undertrykte folk over hele verden, styrke enheten vår med folket i landene i Den tredje verden, og styrke enheten vår med alle land som blir utsatt for aggresjon, undergraving, innblanding, kontroll eller hundsing fra imperialismen og sosial-imperialismen og slik danne en breiest mulig enhetsfront mot imperialismen, særskilt mot hegemoniet til de to supermaktene, Sovjetunionen og De forente stater. Vi må forene oss med alle ekte marxist-leninistiske partier og organisasjoner i verden og føre en felles kamp for å få avskaffa systemet med menneskets utbytting av mennesket og for å gjøre kommunismen til virkelighet på jorda, for frigjøringa av hele menneskeheten!

Formann Mao Tsetung vil leve for alltid i hjertene våre!

Lenge leve den uovervinnelige marxismen-leninismen-Mao Tsetungs Tenkning!

Lenge leve det store, ærerike og korrekte Kinas Kommunistiske Parti!

Evig ære for den store leder og lærer Formann Mao Tsetung!

(18. september, 1976 Hsinhua)

Tale ved seremonien for å legge ned grunnsteinen til Formann Maos Minnehall

24. november 1976

Kamerater,

for å bevare minnet om Formann Mao Tsetung, den store lederen for partiet vårt, hæren vår og folket av alle nasjonaliteter i landet vårt og den store læreren for det internasjonale proletariatet, de undertrykte nasjoner og undertrykte folk, beslutta de ledende sentrale organene å opprette en minnehall for den store leder og lærer Formann Mao Tsetung. Vi avholder en høytidelig seremoni for å legge ned grunnsteinen til Formann Maos minnehall her i dag på Tienanmen-plassen i hovedstaden Peking for å utføre beslutningen til de ledende sentrale organene som er i samsvar med de felles ønskemålene til hundremillionvis av folk. Etter at minnehallen for den store leder og lærer Formann Mao Tsetung er fullført, vil folket i generasjoner framover kunne vise sin ærbødighet her overfor Formann Maos jordiske levninger, minnes de storslåtte bidragene hans, mønstre hans lære, og bli personlig berørt av skoleringa og inspirasjonen som Formann Mao ga. Jeg er overbevist om at arbeiderne, kadrene, ingeniørene og det tekniske personellet og befalet og soldatene i Folkets Frigjøringshær som tar del i dette høytidelige, storslåtte bygningsprosjektet, vil leve opp til den kolossale tilliten fra partiet og folket og framgangsrikt fullføre denne ærerike oppgava.

Siden bortgangen til den store leder og lærer Formann Mao Tsetung har Sentralkomiteen i partiet utført Formann Maos befaling, holdt fast på den prole-

tariske revolusjonære linja til Formann Mao og innenriks- og utenrikspolitikken hans og har leda hele partiet, hele hæren og folket av alle nasjonaliteter over hele landet til å føre en heltemodig og utrettelig kamp på alle områder og til å drive den stadige framrykkinga for den proletariske revolusjonære saka som Formann Mao var banebryter for i Kina. Partiet vårt har vunnet en stor, historisk seier med omsyn til å knuse planen til den partifiendtlige «banden på fire» til Wang Hung-wen, Chang Chun-chiao, Chiang Ching og Yao Wen-yuan om å rane til seg parti- og statsmakta. Det hersker virkelig en utmerka situasjon over hele landet, fra øst til vest, fra nord til sør og fra by til landsbygd. Det viktigste tegnet på denne utmerka situasjonen er at hundremillionvis av sivilister og soldater over hele landet stråler av glede og har høy kampånd og er fylt av mot og dristighet, sikre på å vinne seier. Men vi bør ikke bli innbilske. Det ligger fortsatt vanskelige oppgaver foran oss. Hele partiet, hele hæren og folket av alle nasjonaliteter over hele landet bør utføre Formann Maos befalinger, drive på med å ta klassekamp som nøkkel-leddet, følge den grunnleggende linja til partiet, holde ut i å fortsette revolusjonen under proletariatets diktatur, fordoble innsatsen sin og fortsette den seierrike framrykkinga si, føre kampen mot den partifiendtlige klikken Wang—Chang—Chiang—Yao fram til siste slutt, og vinne nye seirer i den sosialistiske revolusjonen og oppbygginga.

Foren dere for å vinne enda større seirer!

Tale ved den andre nasjonale konferansen om å lære av Tachai i jordbruket

25. desember 1976

Kamerater,
Konferansen vår går mot slutten.

Konferansen har forløpt meget bra. Kamerat Chen Yung-kuei har avlagt en meget bra beretning på vegne av Sentralkomiteen i partiet. Mange kamerater har talt ved konferansen. Alle er ved godt mot og har høy kampånd og er fullstendig trygge på seier. Formålet for konferansen er å mobilisere de 700 millioner bøndene til grundig å avsløre og kritisere Wang-Chang-Chiang-Yao «banden på fire», på dyptgående vis å fremme bevegelsen for å lære av Tachai i jordbruket og bygge opp fylker av typen Tachai over hele landet og å forene vår forståelse og handling med Mao Tsetungs Tenkning. Det er en konferanse for enhet og seier.

Ved denne konferansen har vi samvittighetsfullt studert Formann Maos strålende verk «Om de ti store forholdene».* Hele partiet, hele hæren og folket av alle nasjonaliteter over hele landet bør studere dette strålende verket samvittighetsfullt og på en grundig måte. Formann Mao som hadde lærdommene fra Sovjetunionen i tankene, oppsummerte i 1956 i dette verket Kinas erfaring, la fram ti store forhold i den sosialistiske revolusjonen og den sosialistiske oppbygginga og satte fram de grunnleggende ideene om general-linja for bygginga av sosialismen med større, raskere, bedre og mer økonomiske resultater, ei linje som høvde for for-

*Utgitt som hefte av Forlaget Oktober mars 1977

holdene i landet vårt. Den grunnleggende politikken som Formann Mao la fram i verket, er at: **«Vi må gjøre vårt beste for å mobilisere alle positive faktorer, både innafor og utafor partiet, både hjemme og i utlandet, både direkte og indirekte, og bygge Kina opp til et mektig sosialistisk land.»** Vi har fulgt denne grunnleggende politikken på den nåværende konferansen, og vi bør gjøre dette på alle områder i arbeidet vårt.

Jeg tror at etter konferansen vil det raskt oppstå et nytt oppsving på hele landsbygda i den store revolusjonære massebevegelsen for ytterligere å avsløre og kritisere «banden på fire» og lære av Tachai i jordbruket og bygge opp fylker av typen Tachai over hele landet. Dette er ei viktig sak som har livsviktig betydning for den allmenne situasjonen. Det vil kraftig påskynde den kraftfulle utviklinga i arbeidet til partiet og landet vårt på alle områder.

Kamerater!

1976 vil snart være forbi, og 1977 nærmer seg raskt. Alle kamerater er interessert i situasjonen i landet og oppgavene som ligger forut. Her vil jeg gjerne foreta en kort oversikt over den kampveien som vi har fulgt i 1976, og skissere kampoppgavene våre for 1977.

1976 er et høyst uvanlig år i historia til partiet vårt og proletariatets diktatur i Kina. Det er et år da hele partiet, hele hæren og folket av alle nasjonaliteter over hele landet har gjennomgått strenge prøvelser, et år da vi har vunnet en stor historisk seier. I dette året har proletariatet ført en voldsom, betydningsfull kamp mot borgerskapet og knust den partifiendtlige «banden på fire» til Wang Hung-wen, Chang Chun-chiao, Chiang Ching og Yao Wen-yuan. Som et resultat er en stor tilbakegang og splittelse blitt avverga i Kina, og vi kan fortsette å drive den proletariske revolusjonære saka framover i den retningen som Formann Mao har pekt ut.

Den historisk avgjørende kampen i 1976 mellom partiet vårt og Wang-Chang-Chiang-Yao «banden på fire»

blei utkjempa under kolossale vansker som partiet vårt sto overfor etter Formann Maos død. Det var derfor en særskilt alvorlig kamp.

Dette året var vitne til bortgangen til vår høyt aktede og elskede leder og lærer Formann Mao Tsetung, den store stifteren av partiet vårt, hæren vår og Folkerepublikken vår, som hadde leda partiet og folket vårt i tapre kamper i mer enn et halvt århundre. Og dette året var vitne til bortgangen til Formann Maos lenge prøvde og nære våpenbrødre, vår aktede og elskede statsminister Chou En-lai og formann Chu Teh i det faste utvalget i Den nasjonale Folkekongressen. Varaformann i Sentralkomiteen i partiet Kang Sheng og varaformann i det faste utvalget i NFK Tung Pi-wu døde i fjor. Bortgangen til så mange store proletariske revolusjonære like etter hverandre i løpet av så kort tid, revolusjonære som nøt godt av høy anseelse i folket, førte utvilsomt til kjempemessige vansker for ledelsen i Sentralkomiteen i partiet vårt. Særskilt Formann Maos død er et uvurderlig tap for hele partiet, hele hæren og folket av alle nasjonalitetene våre, og vår sorg lar seg ikke skildre.

Dette året var også vitne til alvorlige naturkatastrofer i landet vårt. I et veldig land som vårt blir alltid en del områder ramma av naturkatastrofer hvert år. Men i år led ikke bare ei rekke områder alvorlig under tørke, oversvømmelse, lave temperaturer, tidlig frost og andre motganger. Det var også voldsomme jordskjelv i en størrelsesorden på 7 og oppover i områdene Lungling, Tangshan og Sungpan ved seks anledninger. Særskilt Tangshan-jordskjelvet førte til et tap av menneskeliv og eiendom som en sjelden ser i historia. Sentralkomiteen i partiet tok øyeblikkelige og effektive tiltak for å hjelpe folket i de ramma områdene til å gjenopprette produksjonen og gjenoppbygge hjemmene sine og for å lede massene i de heltemodige kampene for å overvinne vanskene som jordskjelvet var årsak til.

Det var på dette tidspunktet at «banden på fire», den

partifiendtlige klikken Wang-Chang-Chiang-Yao, ond-sinnet utnytta de alvorlige vanskene partiet og folket sto overfor, og prøvde å rane til seg den øverste ledelsen i partiet og staten, noe de lenge hadde nært ambisjoner om. Før Formann Maos død gikk de imot ei rekke direktiver Formann Mao sendte ut og mot Sentral-komiteen i partiet, sang en annen melodi i kritikken av Teng Hsiao-ping, og var med dette årsak til stor ideologisk og politisk forvirring og kjempemessige økonomiske tap. Etter Formann Maos død mente de at sjansen deres var kommet. Derfor økte de takten sin for å rane til seg den øverste ledelsen i partiet og staten og satte i gang uhørt ville angrep i et forsøk på å slå partiet og folket over ende. Hadde planen deres lykkes, ville dette ha ført til en stor tilbakegang og splittelse i partiet og landet vårt og utløst en større borgerkrig. De ville ha kapitulert direkte for imperialismen og sosial-imperialismen, og stolt på aggressorenes bajonetter for å holde marionette-tronen sin oppe, og det ville ha blitt både indre strid og utenlandsk aggresjon. På dette tidspunktet sto vi overfor den høyst øyeblikkelige faren for en kapitalistisk restaurasjon, faren for at partiet vårt skulle bli revisjonistisk og landet vårt skulle endre sin politiske farge. Ei tid hang bølgende svarte skyer over Kina. En slik alvorlig situasjon hadde aldri oppstått etter grunnlegginga av Folkerepublikken vår og var et særsyn i historia til partiet vårt.

På dette tidspunktet strålte klassefiender hjemme og i utlandet av glede, mens folket vårt, kameratene våre og de utenlandske vennene og kameratene våre var naget av dyp engstelse og bekymring for skjebnen til partiet og staten vår. Enhver sa til seg sjøl: før i tida, da Formann Mao sto ved roret, trasset vi alle vansker eller farer foran oss; nå da Formann Mao er gått bort, er vi da i stand til å stå imot de ville angrepene fra banden Wang-Chang-Chiang-Yao? Hva skal skje med Kinas framtid? Vil det bli et lyst Kina eller et mørkt Kina? Slik engstelse og bekymring er fullt forståelig. Det er

imidlertid folket som skaper historia, og de har svart på spørsmålet. I den skarpe og sammensatte kampen mellom de to linjene i 1976, særskilt den avgjørende kampen i oktober, tok Sentralkomiteen i partiet vårt besluttsomme tiltak og knuste med ett slag sammenvergelsen til «banden på fire» om å rane til seg parti- og statsmakta. Det heltemodige folket vårt, den heltemodige hæren vår og det veldige antallet av partimedlemmer og kadrer viste under ledelse av partiet vårt et høyt politisk bevissthetsnivå og en fast enhet i denne store kampen. Med en gang Sentralkomiteen i partiet ga ordre om det, reiste de breie massene seg som svar og gikk til aksjon, og saken blei løst uten at det blei avfyrt ett eneste skudd eller spilt en dråpe blod. Soldater og folk over hele landet jubla, og situasjonen var meget stabil. Ta for eksempel Shanghai. I årevis hadde «banden på fire» gjort store anstrengelser for å bygge opp innflytelsen sin der, og kjente seg trygge på at herredømmet deres var helt sikkert. Men arbeiderklassen og folket fra andre lag i Shanghai hadde lidd mye under undertrykking og hundsing fra «banden på fire» og lenge nært intenst hat mot de ondsinnete handlingene deres. Hatet og harmen de kjente inni seg brøt fram med like stor fart og kraft som et vulkanutbrudd. Shanghai er blitt gravplassen til banden. Formann Mao sa: «Hvis de høyreorienterte setter i gang et anti-kommunistisk statskupp i Kina, er jeg sikker på at de heller ikke vil få noen fred. Og herredømmet deres vil høyst sannsynlig bli kortvarig fordi det ikke vil bli tolerert av de revolusjonære som representerer interessene til folket som utgjør mer enn 90 prosent av befolkningen.» Den kjensgjerningen at «banden på fire» raskt brøt sammen før de kunne lykkes med sammenvergelsen sin om et høyre-orientert anti-kommunistisk statskupp, bekrefter fullt ut den kloke vurderinga til Formann Mao.

Fullle av seiersstolthet erklærte det kinesiske folket overfor hele verden: Vi har bestått den harde prøvelsen.

Under veiledning av den revolusjonære linja til Formann Mao har partiet vårt vunnet, proletariatet har vunnet, folket har vunnet, det lyse sosialistiske Kina har vunnet!

Kampen til partiet vårt mot den partifiendtlige klikken Wang-Chang-Chiang-Yao er enda en viktig kamp mellom de to linjene i historia til partiet vårt. Den partifiendtlige klikken Wang-Chang-Chiang-Yao er en gjeng ultra-høyrefolk og den kontrarevolusjonære revisjonistiske linja deres er ei ultra-høyrelinje. De er ultra-høyrefolk fordi de praktiserer revisjonisme, skaper splittelser og driver med intriger og konspirasjoner under marxismens kappe, prøver på alle måter å rane til seg den øverste ledelsen i partiet og staten, å undergrave proletariatets diktatur og gjeninnføre kapitalismen. I spørsmålet om hvem som er fiendene våre og hvem som er vennene våre, noe som er av største viktighet for revolusjonen, satte de bevisst tingene på hodet med omsyn til forholdet mellom oss sjøl og fienden i sosialismens historiske periode. De utga seg for «venstre-orienterte» og «revolusjonære», mens de som skyteskive for «revolusjonen» sin utpekte de revolusjonære ledende kadrene i partiet, regjeringa og hæren på alle nivåer som hevder marxismen. De har med dette forfalska sjølve kjernen i Formann Maos store ord om å fortsette revolusjonen under proletariatets diktatur.

Den store leder og lærer Formann Mao oppsummerte den positive og den negative erfaringa til landet vårt såvel som i den internasjonale kommunistiske bevegelsen, og ved å nytte den marxist-leninistiske teorien om motsetningenes enhet foretok han en gjennomtrengende analyse av klasseforholdene i sosialismens periode og la fram den store teorien om å fortsette revolusjonen under proletariatets diktatur. For første gang i marxismens utviklingshistorie påpekte han i klare ordelag at etter at den sosialistiske forvandlinga av eiendomsretten til produksjonsmidlene i hovedsak er fullført, og i hele det sosialistiske sam-

funnets historiske periode, finnes det fortsatt klasser, klassemotsigelser og klassekamp. En har kampen mellom den sosialistiske veien og en kapitalistiske veien, og en har faren for en kapitalistisk restaurasjon. Det er derfor av vesentlig betydning å fortsette revolusjonen. Formann Mao lærte oss: **«Dere gjør sosialistisk revolusjon, og likevel veit dere ikke hvor borgerskapet er. Det er midt i det kommunistiske partiet — de med makt som følger den kapitalistiske veien. Tilhengerne av den kapitalistiske veien følger fortsatt den kapitalistiske veien.»** Han satte også fram de grunnleggende prinsippene: **«Praktiser marxisme, og ikke revisjonisme. Foren, og ikke splitt. Vær åpne og likeframme, og driv ikke med intriger og konspirasjoner.»** Dette er våre grunnleggende kriterier for å gjenkjenne tilhengere av den kapitalistiske veien i partiet. Formann Maos store teori har gitt løsningen på det viktigste spørsmålet i vår tid, spørsmålet om å kjempe mot og forebygge revisjonisme, konsolidere proletariatets diktatur og forebygge en kapitalistisk revolusjon, og har berika og utvikla marxismen-leninismen meget. Den store proletariske Kulturrevolusjonen er et stort eksempel på tillempinga av den store teorien om å fortsette revolusjonen under proletariatets diktatur. Under Formann Maos personlige ledelse vant Kulturrevolusjonen store seirer med å knuse de to borgerlige hovedkvarterene til Liu Shao-chi og Lin Piao og ga partiet rik erfaring med omsyn til å stole direkte på de breie massene av folket for å seire over tilhengerne av den kapitalistiske veien i partiet.

«Banden på fire» som klynga seg til standpunktet til godseierne og borgerskapet, gjorde alt de kunne for å forvrengte og fikle med Formann Maos store teori om å fortsette revolusjonen under proletariatets diktatur. Og de hadde hele tida retta spydodden i angrepet sitt mot partiet vårt, mot proletariatets diktatur, mot den store Det kinesiske Folkets Frigjøringshær og mot de ledende kadrene som holder fast på marxismen. I de siste åra

hadde folk bestandig de følgende spørsmålene i tankene: Hvorfor står de bestandig i motsetning til den store leder Formann Mao og fikler så tøylesløst med marxismen-leninismen Mao Tsetungs Tenkning, holder tilbake eller forvrenger direktivene fra Formann Mao og blander seg opp i eller saboterer de strategiske planene til Formann Mao? Hvorfor er de så oppsatte på å styrte vår aktede og elskede statsminister Chou En-lai og andre proletariske revolusjonære i den eldre generasjonen, og vil ikke nøye seg med mindre enn at de blir knust? Hvorfor er de så fiendtlige mot den store Det kinesiske Folkets Frigjøringshær som i flere tiår har gitt storslåtte bidrag, og nærer ikke noen skrupler med å bekjempe og splitte hæren i et forsøk på å rasere denne «Store muren» vår? Hvorfor nærer de et bittert hat til og angriper hensynsløst det store antallet av ledende kamerater i partiet, regjeringa og hæren på det sentrale og lokale nivået, ryggraden i partiledelsen vår, som i flere tiår har fulgt Formann Mao i å gjøre revolusjon, er høyst lojale og trofaste mot folket og med fasthet følger den sosialistiske veien? Hvorfor undertrykker og forfølger de så hensynsløst de unge kameratene som våger å være prinsippfaste og å gjøre motstand og kjempe mot dem? Hvorfor ønsker de med ett slag å gjøre det av med de nye og gamle kadrene som har gjort feil, innbefatta de som har begått alvorlige feil men er villig til å bedre seg, og hvorfor tillemper de ikke prinsippet om å «**lære av feil i fortida for å unngå feil i framtida og helbrede sjukdommen for å redde pasienten**»? Hvorfor hisser de til borgerlig fraksjonsvirksomhet, går inn for bruk av makt i kamp og provoserer til en altomfattende borgerkrig, skaper splittelser innafor rekkene til arbeiderklassen og folket, setter nye kadrer opp mot de gamle og fører usigelig sorg og lidelse over massene? Hvorfor prøver de å så splid mellom nasjonalitetene, å skape splittelser blant dem og sprengne enheten i den kinesiske nasjonenes store familie? Hvorfor stoler de alltid på slike nyfødte kon-

trarevolusjonære som Wang Sen-ho og Chang Tieh-sheng og på de dårlige elementene som er værhaner med ville ambisjoner, og som driver med å gi folk juling, med å knuse og plyndre, stjeler statseiendom og truer fred og orden i samfunnet? Hvorfor trækker de hovmodig på massene av arbeidere, fattige og lavere mellomstore bønder, revolusjonære intellektuelle og andre folk, spiller herrer over dem, vender det døde øret til lidelsene deres og ikke en gang bryr seg med om de lever eller dør? Hvorfor prøver de å undergrave Formann Maos revolusjonære linje og politikk i utenrikspolitiske anliggender, tilber utenlandske ting, smisker for utlendinger, opprettholder ulovlige utenlandske forbindelser og kapitulerer for imperialismen? Hvorfor prøver de å styrte alle, fornekker fullstendig de kolossale vinningene i den sosialistiske revolusjonen og oppbygginga, sverter partiet vårt og proletariatets diktatur, ødelegger sosialistiske kulturelle og økonomiske tiltak og saboterer revolusjonen og produksjonen? Det eneste mulige svaret er: De er ultra-høyrefolk, gjennomførte tilhengere av den kapitalistiske veien og de mest grusomme kontra-revolusjonære. For noen «venstre-orienterte»! For noen «radikalere»! De kunne ikke ha fulgt ei linje som lå mer til høyre!

Det berykta rullebladet til Chang Chun-chiao, Chiang Ching og Yao Wen-yuan viser at de på tusen og en måter var knytta til Chiang Kai-sheks Kuomintang-reaksjonære. Fra å være kontra-revolusjonære i fortida til å være kontra-revolusjonære i dag — det er den veien de hele tida har fulgt. Wang Hung-wen derimot er en typisk representant for det nyfødte borgerskapet. «Banden på fire» er i virkeligheten en skummel bande av disse nye og gamle kontra-revolusjonære. Det sosiale grunnlaget for denne banden er godseierne, de rike bøndene, kontra-revolusjonære, dårlige elementer og det nye og gamle borgerskapet. De danna sitt eget system, et parti innafor partiet, alt sammen for interessene til banden sjøl og i den hensikten å rane til seg

partimakta. Det var et sjølstendig kontra-revolusjonært underjordisk kongerike. De er typiske representanter for borgerskapet og Chiang Kai-sheks Kuomintang innafor partiet vårt. Etter å ha revet av dem forkledningene deres og undersøkt det tidligere rullebladet deres er vi ikke lenger overraska over å ha oppdaga at de hater revolusjonen så intenst og kjemper så voldsomt mot kommunismen og folket. Kampen vår mot dem er en fortsettelse av den langvarige kampen som blei ført mot de Kuomintang-reaksjonære av Kinas Kommunistiske Parti og massene av det revolusjonære folket under partiets ledelse, en fortsettelse av klassekampen mellom proletariatet og borgerskapet og en fortsettelse av kampen mellom marxismen og revisjonismen. Knusinga av «banden på fire» er enda et stort eksempel på tillempinga av Formann Maos store teori om å fortsette revolusjonen under proletariatets diktatur. Det er en stor ny seier for Den proletariske Kulturrevolusjonen og for kampen vår mot tilhengerne av den kapitalistiske veien i partiet som fortsatt følger den kapitalistiske veien.

Jeg har ei dyp kjensle av at den store seieren vi har greid å vinne med omsyn til å knuse «banden på fire», bør tillegges vår store leder Formann Maos kloke beslutning. Før sin død kritiserte Formann Mao ikke bare «banden på fire» gjentatte ganger og med strenghet, men tok strategiske tiltak for å ta seg av denne banden. Han fortalte på betydningsfullt vis historia om hvordan Liu Pang gjennomskuet keiserinne Lus hensikter om å rane til seg makta, og sa: «**Chiang Ching har ville ambisjoner**» og «**etter min død kommer hun til å lage vansker**». I skarpe og tydelige ordelag fikk han med dette oss til å være på vakt mot sammensvergelsen til «banden på fire» om å rane den øverste ledelsen i partiet og staten. Tiltakene med omsyn til personell som Formann Mao tok før sin død, hindra på enda mer effektiv vis sammensvergelsen til «banden på fire» og en kontra-revolusjonær restaurasjon. «Banden på fire»

blei nettopp knust i samsvar med tiltakene og befalingene til Formann Mao.

Den store seieren vi har greid å vinne med omsyn til å knuse «banden på fire», bør tillegges den store Mao Tsetungs Tenkning og Formann Maos proletariske revolusjonære linje og det store partiet vårt, hæren og folket. Formann Maos store teori om å fortsette revolusjonen under proletariatets diktatur væpna hele partiet vårt, hæren og folket. Den store proletariske Kultur-revolusjonen som blei satt i verk og leda av Formann Mao sjøl, har herda og skolert hele partiet, hæren og folket. Uten slik skolering og herding ville det vært utenkelig med den høye politiske bevisstheten og revolusjonære begeistringa som blei vist av massene av arbeidere, bønder og soldater i kampen for å knuse «banden på fire». Den store seieren med knusing av «banden på fire» viser i fullt monn at partiet vårt er verdig til å bli kalt et parti som er stifta og fostra av Formann Mao sjøl, at hæren vår er verdig til å bli kalt en hær som er stifta og fostra av Formann Mao sjøl, og at folket vårt er verdig til å bli kalt et folk som er væpna med Mao Tsetungs Tenkning. Partiet vårt har ei stor framtid, landet vårt har ei stor framtid.

Kamerater!

Vi har vunnet en stor historisk seier i 1976. Men vi bør ikke være sjøltilfredse midt i all seiersjubelen. Vi bør fortsatt gå framover. Oppgavene som ligger foran oss, er både ærerike og slitsomme. Det vil være alle former for vansker på veien vår, særskilt slike som skyldes langvarig innblanding og sabotasje fra «banden på fire» på det politiske, ideologiske, organisatoriske, økonomiske og andre områder. Ikke desto mindre er vi fullstendig sikre på at vi kan overvinne dem alle sammen. Vi må urokkelig følge Formann Maos proletariske revolusjonære linje og hans forskjellige prinsipper og politikk, «være beskjedne, forsiktige og fri for overlegenhet og ubetenksomhet» og i det kom-

mende året ta et grep om klassekamp som nøkkelledet og anstrenge oss for å vinne enda større seirer.

Hva er de viktigste kampooppgavene for hele partiet, hele hæren og folket av alle nasjonaliteter over hele landet i 1977?

For det første, utdyp den store massebevegelsen for å avsløre og kritisere «banden på fire». Dette er den sentrale oppgava i 1977.

Å avsløre og kritisere «banden på fire» er en stor politisk revolusjon. I de siste to månedene og mer har det vært et oppsving i denne massebevegelsen som har utfoldet seg i alle deler av landet. Vi bør gjøre det enda bedre neste år. Vi må ha et fast, klart standpunkt, dristig reise massene, bygge opp ei revolusjonær drivkraft og føre en folkekrig for å avsløre og kritisere «banden på fire» grundig og intenst på det politiske, ideologiske og organisatoriske området. Den nåværende kampanjen har som brennpunkt å avsløre og kritisere sammensvergelsen til «banden på fire» om å rane til seg parti- og statsmakta. Det neste skrittet er å avsløre og kritisere de kontra-revolusjonære trekkene og den forbryteriske fortida til «banden på fire», å avsløre og kritisere den ultra-høyrekjernen i dens kontra-revolusjonære revisjonistiske linje og alle sider ved denne linja slik den kommer til uttrykk, og å gjendrive banden teoretisk fra filosofiens, den politiske økonomiens og den vitenskapelige sosialismens synsvinkel. Gjennom avsløring og kritikk må vi utrydde den skadelige innflytelsen fra «banden på fire» på alle fronter.

Med massemedia under sin kontroll spredte «banden på fire» i lang tid en hærskeare av revisjonistiske feilslutninger, trampa på de grunnleggende prinsippene i marxismen som de lyste, og fikla med og forvrengte Formann Maos proletariske revolusjonære linje og hans forskjellige prinsipper og politikk. Metafysikken fikk rase fritt, og idealismen herja. Banden presenterte mange riktige ting som uriktige, og omvendt, bytta om på rett og galt, forveksla svart og hvitt, og skapte for-

virring i folks tenkning. Det er tvingende nødvendig i løpet av kamp å studere marxismen-leninismen-Mao Tsetungs Tenkning samvittighetsfullt og la massene sjøl skjelne mellom marxisme og revisjonisme og mellom den riktige linja og den uriktige linja. I industri, jordbruk, handel, utdanning, militære anliggender, i regjeringa og partiet, er det av vesentlig betydning å ta den grunnleggende linja til partiet som er formulert av Formann Mao, som veiledning, oppsummere gjennom inntrengende undersøkelser og studere den positive og negative erfaringa fra fortida såvel som fra Den store proletariske Kulturrevolusjonen, få klarhet med omsyn til den spesifikke linja for arbeidet og de spesifikke prinsippene, politiske retningslinjene og metodene på hvert område og stadig forbedre og gjøre dem fullkomne i løpet av praksis slik at arbeidet på alle disse områdene kan gå raskere framover etter den revolusjonære linja til Formann Mao. Det er av vesentlig betydning å forsvare og utvikle seirene fra Den store proletariske Kulturrevolusjonen og fortsette å gjøre bra arbeid i revolusjonen på områdene utdanning, litteratur og kunst, folkehelse og vitenskap og teknologi og gjøre godt arbeid for ungdom med utdanning som drar på landsbygda, oppmuntre nye sosialistiske ting, begrense borgerlig rett og sikre at oppgava med å konsolidere proletariatets diktatur blir gjennomført i grasrotenheter.

I kampen for å avsløre og kritisere «banden på fire» er det nødvendig å trekke et skarpt skille mellom de to typene av motsigelser med forskjellig natur og gi dem ei riktig behandling og med alvor sette partiets politikk ut i livet. Motsigelsen vår med «banden på fire» er en motsigelse mellom oss sjøl og fienden. Vi må ha en klar forståelse av dette. De som fulgte «banden på fire» og gjorde feil, må behandles utfra sidene i hver enkelt sak. Blant dem deltok bare noen få i sammensvergelsen deres, mens det store flertallet tok feil fordi de ideologisk sett hadde kommet inn under innflytelse av

banden. Sjøl om de som deltok i sammensvergelsen, gjorde det i større eller mindre grad. Uansett graden, så er de velkomne med en gang de innrømmer sin andel i sammensvergelsen overfor partiet og folket og trekker ei klar linje mellom seg sjøl og «banden på fire». Angrepsmålet bør avgrenses til «banden på fire» og handfullen av de uforbederlige svorne tilhengerne deres. Med omsyn til de som tok feil under ideologisk innflytelse fra banden, så er det desto mer nødvendig å legge vekt på behovet for å skolere dem, hjelpe dem til å skjelne mellom den riktige og uriktige linja og erkjenne innholdet i de skadelige følgene av og årsakene til feilene deres og måten å korrigere dem på. Overfor de villfarne kameratene bør vi tillempe politikken: «**først må vi iakttå og så må vi gi hjelp**» og «**dær av feil i fortida for å unngå feil i framtida og helbrede sjukdommen for å redde pasienten.**» Dette er den konsekvente politikken til Formann Mao og en fin tradisjon som blei utvikla under korrigeringskampanjen i Yenan. Denne politikken og tradisjonen blei alvorlig undergravd av «banden på fire» i lang tid, og vi må på effektivt vis blåse nytt liv i dem i løpet av kampen vår. Vi må forene seg med alle det er mulig å forene oss med, innbefatta de som en gang feilaktig gikk imot oss, for å kjempe sammen mot fienden.

For det andre, styrk bygginga av partiet. Det er nødvendig å gjennomføre en skoleringsbevegelse i marxistisk ideologi i hele partiet som skal samle seg om styrkinga av partiets enhetlige ledelse og den demokratiske sentralismen og fremme av dets fine arbeidsstil, slik at partiet vårt blir godt bygd opp.

Partiet er den kjernekrafta som leder alt. «Banden på fire» svek fullstendig de grunnleggende prinsippene for «de tre tingene en skal gjøre og de tre en ikke skal gjøre» og praktiserte revisjonisme, skapte splittelser og drev med intriger og konspirasjoner for å undergrave og oppløse partiet, og rotta seg sammen for å følge opp sine egne egoistiske interesser og rane til seg par-

timakta. På de få stedene og enhetene der de opprett- holdt stram kontroll og gjorde store skader, blei den enhetlige partiledelsen svekka, alle prinsippene for par- tilivet blei tråkka under fot og den fine arbeidsstilen til partiet blei sabotert. Nye medlemmer blei rekruttert på tvers av bestemmelsene i partivedtektene, kadrer blei forfremma uten hensyn til de fem kravene Formann Mao satte fram, og til og med dårlige elementer blei trukket inn i partiet og smugla inn i ledende organer. Under beskyttelse av «banden på fire» ba en del frekt om ledende stillinger og grafsa til seg makt ved enhver anledning. De nedlot seg til hva som helst av omsyn til sine egne og bandens egoistiske interesser. Denne onde borgerlige tendensen virka sterkt tærende på organismen til partiet vårt og ødeleggende for sinnet til partimedlemmene våre. Den var høyst skadelig for kampkrafta til partiet vårt og dets forhold til massene. Vi må gjennomføre omfattende skoloring blant par- timedlemmene slik at de virkelig innser alvorret av skadene som «banden på fire» var årsak til i spørsmålet om partibygginga. De kommer til å forstå det grunn- leggende prinsippet at partiet er stifta av omsyn til of- fentlighetens interesser, at interessene til partiet og folket står over alt annet, og at det ikke er tillatt å rotte seg sammen av omsyn til private interesser. De vil for- stå den partiregelen som forbyr danning av noen som helst fraksjon eller hemmelig gruppe innafor partiet. De vil forstå betydningen av en enhetlig partiledelse og partidisiplin og det skadelige ved anarkisme. De vil for- stå at partimedlemmene må hevde den proletariske par- tiånden og kjempe mot borgerlig fraksjonering. De vil forstå at alle partikadrene er tjenere for folket og ikke i noe tilfelle må be partiet og folket om høyere stillinger og makt. De vil forstå at partimedlemmene må følge de grunnleggende prinsippene med «de tre ting en skal gjøre og de tre en ikke skal gjøre» og oppfylle de fem grunnleggende kravene partivedtektene fastsetter. Vi må avvise praksisen til «banden på fire» med å rotte seg

sammen for å tjene egoistiske interesser og rane til seg partimakta, og må på grundig vis bringe den i vanry. Det må bli slik som når ei rotte farer over gata og alle roper: «Slå den! Slå den!» På samme måte skal den miste enhver innflytelse og ikke finne noe marked i partiet.

Samtidig er det nødvendig at en inntar en riktig holdning til Den store proletariske Kulturrevolusjonen, til massene og til seg sjøl. Det er nødvendig å skolere de kameratene hvis holdning ikke er riktig.

Da han trakk lærdommer av forsøket fra Chang Kuo-tao på å splitte partiet, påpekte Formann Mao: **«Det er nødvendig på ny å bekrefte partidisiplinen: (1) Enkeltpersonen må underordne seg organisasjonen. (2) Mindretallet må underordne seg flertallet. (3) Lavere nivåer er underordna de høyere. Og (4) Hele partiet er underordna Sentralkomiteen.»** Når vi i da trekker lærdom av forsøket fra «banden på fire» på å rane til seg partimakta ved å danne en liten klikk, må vi også slå fast den demokratiske sentralismens fire prinsipper for organisasjon og disiplin og be alle partiorganisasjoner og hvert partimedlem om strengt å overholde disse prinsippene i handlingene sine og føre besluttomme kamper mot alle ord og handlinger som står i strid med disse prinsippene.

«Banden på fire» skydde heller ingen anstrengelser for å undergrave det demokratiske livet innafor partiet og undertrykke enhver kritikk som var retta mot dem. De drev et «stålverk» og en «luefabrikk» for å angripe de revolusjonære kadrene og revolusjonære massene. Vi må bedre det demokratiske livet innafor partiet og i folket i samsvar med prinsippene for den demokratiske sentralismen, la folk gi luft for synspunktene sine, la folk kritisere, gi mindretallet lov til å forbeholde seg de avvikende synspunktene sine og stri for å skape en politisk situasjon der det både er sentralisme og demokrati, både disiplin og frihet, både enhet i vilje og personlig sinnsro og livlighet.

Det er høyst nødvendig å gjennomføre en marxistisk ideologisk skoleringsbevegelse i hele partiet i kampen for å kritisere «banden på fire». På denne konferansen er det blitt lagt planer for partikonsolidering og korrigeringsarbeid på landsbygda. Sentralkomiteen kommer til å sette i gang en bevegelse for partikonsolidering og korrigeringsarbeid i hele partiet på et passende tidspunkt neste år. På grunnlag av den ideologiske skoleringen som er det vi legger vekt på, bør vi samvittighetsfullt, beslutsomt og omhyggelig løse problemet med de forskjellige grader av urenheter i ideologi, organisasjon og arbeidsstilen innafor partiet som er en følge av sabotasje fra «banden på fire». Vi bør renske ut rekkene i partiet vårt, gjenopprette og videreføre den fine arbeidsstilen til partiet vårt som innebærer å forene teori med praksis, smi nære bånd med massene og praktisere kritikk og sjølkritikk. Og vi bør bygge partiorganisasjonen på alle nivåer opp til kraftfulle fortroppsorganisasjoner som er i stand til å lede proletariatet og de revolusjonære massene i kampen mot klassefienden.

Samtidig med at vi styrker partibygginga, bør vi styrke bygginga av revolusjonskomiteer på forskjellige nivåer i samsvar med utviklinga i situasjonen. På et passende tidspunkt neste år bør det bli avholdt folkekongresser i provinsene, bykommunene og de autonome regionene. Og kamerater som oppfyller de fem kravene til verdige arvtakere som er satt fram av Formann Mao, opprettholder nære bånd til massene og får ekte støtte fra dem, disse kameratene bør etter uttømmende drøfting og demokratisk rådslagning bli valgt inn i revolusjonskomiteer, ledende organer sammensatt av de gamle, de middelaldrende og de unge, som bør settes i stand til å spille ei mer aktiv rolle under partiets sentraliserte ledelse.

For det tredje, utdyp massebevegelsen med «lær av Tachai i jordbruket, lær av Taching i industrien» og stri for å «drive den nasjonale økonomien framover»..

Revolusjon betyr frigjøring av produktivkreftene.

Den store revolusjonen som har knust «banden på fire», har gjort det av med en gift som ødela produktivkreftene og hindra veksten deres. Den revolusjonære begeistringa til arbeider- og bondemassene som lenge blei undertrykt av «banden på fire», bryter nå fram. Og framtidsutsiktene er svært lyse når det gjelder ei rask utvikling av den nasjonale økonomien vår. Vi må med virkelig alvor sette ut i livet det strategiske begrepet «**vær forberedt på krig, vær forberedt på naturkatastrofer og gjør alt for folket**» og prinsippet «**ta jordbruket som grunnlaget, og industrien som ledende faktor**», gi fritt spillerom for initiativet til både de sentrale og lokale myndighetene, mobilisere massene, gjøre beslutsomme og maksimale anstrengelser for først å drive bra jordbruk og også drive lettindustrien godt og organisere markedet godt. Samtidig bør vi gjøre bra arbeid i transport og samferdsel og i tungindustrien som produserer drivstoff, elektrisitet, petrokjemiske produkter, jern og stål og andre råvarer og halvfabrikata, for slik å sikre grei drift i industrien som helhet. Vi må sette i gang en stor kampanje for å øke produksjonen og praktisere økonomi, øke de tekniske nyvinningene, utnytte produksjonsmuligheter, senke kostnadene, bedre kvaliteten av produktene, heve arbeidsproduktiviteten, øke oppsparinga, gi fritt spillerom for produksjonskapasiteten i de foretak som finnes, og få i stand et oppsving med omsyn til å ta et grep om revolusjonen og fremme produksjonen. Vi må sørge for at den nasjonale økonomien vår tar et fast og sikkert skritt framover i det kommende året for å forberede en stor vekst i den nasjonale økonomien i de siste tre åra i den femte årsplanens periode.

Oppgavene med å lære av Tachai i jordbruket og bygge flere fylker av typen Tachai og med mekanisering i jordbruket er blitt drøfta og stilt på den nåværende konferansen, og hele partiet må gjøre alvorlige anstrengelser for å oppfylle dem. Sentralkomiteen har beslutta å avholde en nasjonal konferanse om å lære av

Taching i industrien før neste 1. mai for å spre erfaringa fra Taching med å holde fast på linja til Formann Mao i drifta av sosialistiske foretak og med å sette ut i livet «Charteret for Anshan Jern- og stålkompani» på omfattende vis, og for å mobilisere hele partiet og arbeiderklassen til å stri for å bygge flere foretak av typen Taching. Formann Mao holdt fram Taching og Taching som to røde bannere, men «banden på fire» prøvde forgjeves å rive dem ned. Vi må holde dem høyt. Å lære av Tachai og Taching betyr å drive på med å ta klassekamp som nøkkelleddet og grundig avsløre og forkaste «banden på fire». Det betyr å sette ut i livet instruksen fra Formann Mao «forvaltning er i seg sjøl et spørsmål om sosialistisk skolering», bygge opp ledende organer som følger den revolusjonære linja til Formann Mao og opprettholder en militant enhet, slik at ledelsen virkelig er i hendene på marxistene og arbeiderne og de fattige og lavere mellomstore bøndene. Det betyr å gjøre samvittighetsfullt og effektivt ideologisk og politisk arbeid, styrke den revolusjonære enheten til arbeiderklassen og de fattige og lavere mellomstore bøndene og å revolusjonere rekkene våre. Det betyr energisk å sette i gang massebevegelser, gi fritt spillerom for begeistringa, klokheten og skaper-evna til kadrene og massene, utfolde sosialistiske kappestridskampanjer og bygge sosialismen i stor stil. Enten det er i industrien eller i jordbruket, eller i noe annet økonomisk tiltak, så må vi følge politikken med å bygge landet vårt og drive alle foretakene våre med flid og sparsommelighet og stole på massen, og systematisere fornuftige regler og bestemmelser og bedre og styrke den sosialistiske økonomiske forvaltningen. Vi bør oppmuntre folk til å heve det kulturelle og tekniske nivået sitt av omsyn til revolusjonen og til å skaffe seg kyndighet i arbeidet sitt slik at de både er røde og eksperter. Ledende kadrer på alle nivåer må drive på med å ta del i kollektivt produktivt arbeid og spise, bo og arbeide sammen med arbeiderne

og bøndene. Vi må vie oppmerksomhet til massenes velferd og heve levestandarden til folket skritt for skritt på grunnlag av økt produksjon.

Det er en av de grunnleggende oppgavene til proletarietets diktatur å utvikle den sosialistiske økonomien på energisk vis. Jo mer og raskere produksjonen utvikler seg, desto bedre er det, under forutsetning av at en følger den sosialistiske retningen og gir den proletariske politikken kommandoen. Ved å stemple dette som «teorien om produktivkreftene» forvrengte «banden på fire» marxismen og bakvaska arbeiderne, bøndene og andre arbeidsfolk. Så tidlig som i 1957 pekte Formann Mao på at bare når de sosialistiske produktivkreftene var blitt ganske tilstrekkelig utvikla, kunne en si at det sosialistiske økonomiske systemet og politiske systemet vårt hadde fått sitt eget ganske tilstrekkelige grunnlag. I beretningen sin om regjeringas arbeid ved Den fjerde nasjonale Folkekongressen i 1975 gjentok statsminister Chou En-lai den storslåtte planen Formann Mao utarbeidde for at landet vårt skulle oppnå omfattende modernisering av jordbruk, industri, nasjonalt forsvar og vitenskap og teknologi og føre den nasjonale økonomien vår fram i første rekke i verden før slutten av århundret. Og han pekte på at tiåret mellom 1976 og 1985 ville være avgjørende for å gjøre denne planen til virkelighet. Nå er det gått et år. Det skyldes i hovedsak innblanding og splittelse fra «banden på fire» at vinningene i den nasjonale økonomien vår i år ikke er så store som de burde være. Folket i hele landet håper nå inderlig at den nasjonale økonomien vår etter styrtinga av «banden på fire» vil vokse raskt, og de er beslutta på så snart som mulig å oppveie tids-tapet banden var skyld i. Arbeidet i 1977 har en livsviktig betydning for situasjonen i de kommende åra. Vi må anstrenge oss, **«bevare sjølstendigheten, beholde initiativet i våre egne hender og stole på vår egen innsats»** og stri for å oppnå framifrå vinninger på alle områder.

For det fjerde, gjøre ytterligere anstrengelser for å få i stand ei ny flodbølge i massebevegelsen for å studere verker av Marx, Engels, Lenin og Stalin og Formann Maos verker.

«Vi trenger marxismen i kampen vår.» Enten det dreier seg om grundig å avsløre og kritisere «banden på fire», eller med framgang bygge partiet, eller drive den nasjonale økonomien framover, må vi samvittighetsfullt og godt studere verker av Marx, Engels, Lenin og Stalin og Formann Maos verker og teorien om proletariatets diktatur, og nytte marxismen-leninismen-Mao Tsetungs Tenkning som veiledning i kampen vår og som leder for arbeidet vårt.

Straks etter å ha knust «banden på fire» vedtok Sentralkomiteen beslutningen om utgivelsen av «Utvalgte Verker av Mao Tsetung» og forberedelsene til å utgi «Samla Verker av Mao Tsetung». Nå er jeg glad for å kunngjøre en god nyhet for dere kamerater: Bind fem i «Utvalgte verker av Mao Tsetung» som hele partiet, hele hæren og folket av alle nasjonaliteter har sett fram til, kommer fra trykkeriet i første halvdel av neste år. Dette vil bli ei stor hending i det politiske livet til folket vårt såvel som i historia til marxismens utvikling. Bind fem i «Utvalgte verker av Mao Tsetung» vil bli av ytterst stor betydning med omsyn til å veilede den grundige kritikken av «banden på fire», bygginga av partiet vårt og den sosialistiske revolusjonen og sosialistiske oppbygginga i landet vårt og vil utøve en meget dyptgående innflytelse internasjonalt. Utgivelsen av dette bindet vil bli hilst varmt velkommen av det kinesiske folket og det revolusjonære folket over hele verden.

Gjennom samvittighetsfulle studier av verker av Marx, Engels, Lenin og Stalin og Formann Maos verker og gjennomtrengende kritikk av «banden på fire» må hele partiet vårt ta et effektivt grep om teoretisk arbeid, fra Sentralkomiteen og ned til lokale partiorganisasjoner, fra avdelinger med ansvar for ideologisk arbeid til alle andre avdelinger. Ellers vil et

stort parti som vårt ikke greie å lede slike sammensatte kamper. Også i dag må vi gjøre godt teoretisk arbeid for å rydde opp i den politiske og ideologiske forvirringa «banden på fire» er årsak til. Det må bli gjort anstrengelser for gjennom kamp å lære opp en rygg-radsstyrke til det teoretiske arbeidet for partiet, og virkelig organisere og bygge opp ei mektig marxistisk teori-avdeling. Det er nødvendig samvittighetsfullt og på effektivt vis å organisere og veilede arbeider-bonde-soldat-massene og kadrene i det teoretiske studiet deres, og først av alt må ansvarlige kadrer på forskjellige nivåer gå i spissen og studere godt. Det er nødvendig å drive god teoretisk propaganda i avisene, gjøre de teoretiske tidsskriftene til en suksess og stri for å heve nivået i dem. Partiskoler på forskjellige nivåer må drives godt, og skoleringa i teori må styrkes. «7.mai»-kaderskoler må drives godt. Arbeider-bonde-soldat aktivister i teoretiske studier og profesjonelle teori-arbeidere må organiseres slik at de kan herde seg sjøl ytterligere og spille rolla si i første rekke i kampen for å kritisere «banden på fire». Vi må blåse nytt liv i den fine stilen til partiet vårt med studier og skriving som blei vulgarisert og fornedra av «banden på fire». Førstesekretærene i partikomiteene i alle provinsene, bykommunene og de autonome regionene og topp- lederne for de sentrale avdelingene i partiet, regjeringa og hæren må legge tilstrekkelig vekt på teoretisk arbeid og må ta seg av det personlig. Med den levende og rike praktiske erfaringa som den kinesiske revolusjonen og verdensrevolusjonen gir, med marxismen-leninismen-Mao Tsetungs Tenkning som veileder og med oppmerksomheten fra hele partiet vil det teoretiske arbeidet til partiet vårt med sikkerhet gi gode resultater.

Kamerater!

Den innenrikspolitiske situasjonen er for tida utmerka. Vår store leder og lærer Formann Mao sa: **«Stor uorden over hele landet fører til stor orden.»** Med uorden mente Formann Mao uorden hos fienden. Det

«banden på fire» gjorde var å skape uorden i partiet, i hæren og blant folket. Nå da vi har skapt uorden for «banden på fire» og styrta dem i revolusjon, vil vi med sikkerhet gjennom den skarpe kampen mellom de to klassene greie å oppnå «stabilitet og enhet» i landet vårt, konsolidere proletariatets diktatur og få i stand stor orden over hele landet. Dette er i samsvar med den allmenne tendensen i hendingene og med ønskemålene til folket. Det er en strategisk politisk beslutning tatt av Sentralkomiteen i partiet vårt i samsvar med de grunnleggende interessene og felles ønskene til folket over hele landet.

Det er vår tro at 1977 vil bli et år da vi kommer til å knuse «banden på fire» fullstendig og gå mot større orden, et år med forent kamp og seierrik framrykking.

Den nåværende internasjonale situasjonen er også utmerka. Seirene våre har støtte fra de ekte marxist-leninistiske partiene og organisasjonene og det revolusjonære folket i alle land. Vi har venner over hele verden. Imperialistene, og særskilt sosialimperialistene, satte sin lit til muligheten av en voldsom uro i Kina etter Formann Maos bortgang. Håpet deres er nå blitt til intet. De drømte også om framveksten av ei viss kraft som ville endre den revolusjonære linja og retningen som Formann Mao hadde definert for oss. Også drømmene deres er blitt ødelagt. Både internt og internasjonalt vil vi urokkelig storme framover på den kursen Formann Mao stakk ut. Vi er beslutta på å følge den grunnleggende linja til partiet for hele sosialismens historiske periode, øke den store enheten hos folket av alle nasjonaliteter over hele landet, helhjerta stole på arbeiderklassen og de fattige og lavere mellomstore bøndene, forene oss med andre arbeidsfolk og det store antallet intellektuelle, ytterligere utvikle den revolusjonære enhetsfronten leda av arbeiderklassen som er grunnlagt på alliansen mellom arbeidere og bønder og omfatter de patriotiske demokratiske partiene, patriotiske personligheter, patriotiske kinesere i over-

sjøiske områder og landsmenn i Hongkong og Macao, konsolidere proletariatets diktatur i Kina, arbeide hardt for å bygge opp et mektig sosialistisk land, og stri for å yte et større bidrag til menneskeheten. Vi er beslutta på å fullende den hellige saka å frigjøre Taiwan og gjenforene moderlandet vårt. Vi er beslutta på å hevde den proletariske internasjonalismens prinsipper, gjennomføre den revolusjonære linja og politikken i utenrikspolitiske anliggender som Formann Mao formulerte, styrke enheten vår med det internasjonale proletariatet og de undertrykte nasjoner og undertrykte folk i verden, styrke enheten vår med landene i Den tredje verden og forene oss med alle land som lider under imperialistisk og sosialimperialistisk aggresjon, undergraving, innblanding, kontroll og hundsing, for slik å kjempe mot hegemonismen til de to supermaktene — Sovjetunionen og De forente stater.

Vi er beslutta på å fullføre Formann Maos befalinger, ta den proletariske revolusjonens sak som han ga oss i arv, på våre egne skuldrer og føre den fram til siste slutt.

Vi er beslutta på å vinne seier. Vi kan med sikkerhet vinne seier. La oss, folket på 800 millioner og mer enn 30 millioner partimedlemmer, forene oss og føre en felles kamp for å vinne enda større seirer!

(27. desember, 1976, Hsinhua)

Fortsett revolusjonen til siste slutt under proletariatets diktatur

— En studie av Bind 5 i «Utvalgte verker av Mao Tsetung»

April 1977

— En studie av Bind fem i «Utvalgte verker av Mao Tsetung».

Vår store leder og lærer Formann Mao Tsetung var stifteren av partiet vårt, hæren vår og Folkerepublikken vår og den største marxist-leninist i vår tid. Formann Mao leda den kinesiske revolusjonen i det lange tidsrommet på over et halvt århundre. Ved å forene marxismen-leninismens allmenngyldige sannhet med revolusjonens konkrete praksis utforma han for partiet vårt den eneste korrekte linja, prinsippene og politikken for hver fase i den kinesiske revolusjonen. Han tok i arv, forsvarte og utvikla marxismen-leninismen i kampene mot høyre- og «venstre»-opportunisme av alle slag. Gjennom å oppsummere erfaringa til den revolusjonære bevegelsen i Kina og den revolusjonære verdensbevegelsen i samtida ga Formann Mao framifrå bidrag til marxismen-leninismen på områdene filosofi, politisk økonomi og vitenskapelig sosialisme, og med dette beriket han kolossalt den marxist-leninistiske teoriens skattkammer.

Forløpet av den kinesiske revolusjonen har ikke vært uten vansker, for i løpet av frammarsjen har vi vært nødt til å nedkjempe mange fiender hjemme og i utlandet og både innafor og utafor partiet, overvinne forskjellige feilaktige tendenser i rekkene våre og løse mange nye problemer som våre forgjengere aldri støtte på. Formann Maos ledelse bør få æra for alle seirene

som partiet vårt vant under den demokratiske revolusjonen. Historia viser at fana til Formann Mao er ei stor fane, og under denne leder proletariatet folket i forent kamp mot seier.

I Formann Maos levetid forente vi oss under hans fane og utkjempe seierrike slag. Etter hans bortgang er lojalitet mot hans fane blitt en garanti for at den revolusjonære saka vår skal seire. Alle kameratene våre bør fullt ut forstå dette. Vi må alltid holde høyt og besluttosomt forsvare Formann Maos fane slik at den revolusjonære saka vår, under veiledning av Mao Tsetungs Tenkning, fortsatt vil rykke seierrikt framover etter den revolusjonære linja til Formann Mao.

Bind fem i «Utvalgte verker av Mao Tsetung» er et historisk vitnesbyrd om seier og ei vitenskapelig oppsummering av de store kampene som blei ført av partiet vårt på alle områder under ledelse av Formann Mao i de første åtte åra etter grunnlegginga av Folkerepublikken Kina. Til enhver tid inntok Formann Mao ei svært alvorlig og klok og forsiktig holdning til ideologiske teoretiske spørsmål, og tillot aldri at en samla hans verker i utvalg før skriftene hans var blitt prøvd i praksis i et visst tidsrom. I 1969 fikk kameratene Chou En-lai og Kang Sheng fra Formann Mao delegert ansvaret for å utarbeide Bind fem i de utvalgte verkene. Innblanding og sabotasje fra den revisjonistiske linja hindra imidlertid at dette bindet blei utgitt. Denne innblandinga og sabotasjen kom først fra Lin Piao og Chen Po-ta og seinere i løpet av de siste åra fra den partifiendtlige «firerbanden» til Wang Hung-wen, Chang Chun-chiao, Chiang Ching og Yao Wen-yuan. Særskilt i tidsrommet rundt formann Maos død gjorde «firerbanden» sitt ytterste for å erobre ledelsen over arbeidet med å utarbeide og utgi verkene til Formann Mao for å hindre og sabotere at Bind fem og seinere Bind seks skulle bli utgitt. Dette var en del av planen deres for å rive ned den store fana til Formann Mao og nå det forbryteriske målet å erobre parti- og statsledelsen og gjen-

innføre kapitalismen. Utgivelsen av Bind fem i «Utvalgte verker av Mao Tsetung» er en seier partiet vårt har vunnet når det gjelder å knuse den partifiendtlige «firerbanden».

Grunnbegrepet som preger hele dette bindet er å hevde og utvikle det marxistiske prinsippet om å fortsette revolusjonen og etter proletariatets erobring av den politiske makta å gå over fra demokratisk revolusjon til sosialistisk revolusjon og gjennomføre den under proletariatets diktatur.

På den tida da den demokratiske revolusjonen seira, var Kina økonomisk sett ytterst fattig og tilbake-liggende, med et proletariat som bare utgjorde en bitte liten del av befolkningen og en bondebefolkning på 80 prosent. Var det under slike vilkår mulig for et stort land straks å gå over til sosialistisk revolusjon etter seieren for den demokratiske revolusjonen? Ganske mange mennesker, hjemme og i utlandet, innafor partiet vårt og utafor, ga uttrykk for tvil eller mente rett og slett at det var umulig.

Marxismen-leninismen hevder at fullføringa av den demokratiske revolusjonen åpner døra for den sosialistiske revolusjonen. Gjennom å tillempe dette prinsippet på de konkrete vilkåra i Kina leda Formann Mao partiet vårt til å gjennomføre denne overgangen mellom revolusjonene på vellykt vis.

Like før den omfattende seieren, i sin beretning til den andre plenumssesjonen til den sjuende Sentral-komiteen i partiet, påpekte Formann Mao at hoved-motsigelsen i landet etter den landsomfattende seieren kom til å være «*motsigelsen mellom arbeiderklassen og borgerskapet*». Det vil si, revolusjonen ville uten avbrudd gå over i sosialistisk revolusjon. Dette begrepet til Formann Mao innebar at proletariatets ledelse, straks den demokratiske revolusjonen blei ført til seier, uten vakling skulle utvikle seg til ei statsmakt leda av proletariatet. Det var faktisk det som skjedde. Folkets demokratiske diktatur leda av proletariatet, som der-

med blei opprettet, var i sin kjerne et proletariatets diktatur. Gjennom å ekspropriere byråkrat-kapitalen i den demokratiske revolusjonen hadde folkets demokratiske diktatur under ledelse av proletariatet helt fra begynnelsen en statseid økonomi som hadde kontrollen med de livsviktige forbindelseslinjene i den nasjonale økonomien, som var av sosialistisk karakter.

Etter den landsomfattende seieren, under Formann Maos ledelse, gjenreiste partiet vårt den nasjonale økonomien på tre år og mobiliserte samtidig massene til å gjennomføre de tre store bevegelsene med jordreform, undertrykking av kontra-revolusjonære og motstand mot USA-aggresjon og for hjelp til Korea. I de områdene der jordreformen allerede var gjennomført, blei det straks tatt tiltak for å organisere forskjellige former for gjensidig hjelp og samvirke i produksjonen. Med omsyn til den privat-kapitalistiske industrien og handelen begynte en å ta tiltak for å innføre statskapitalisme. Formann Mao leda kampen i 1952 mot «de tre ondene» og «de fem ondene», som på grunn av massenes styrke retta knusende slag mot den ulovlige virksomheten til borgerskapet da det nekta å godta den sosialistiske økonomiske sektorens lederstilling og febrilsk saboterte den sosialistiske økonomien. Denne seierrike kampen var ei sterk drivkraft for den forandringa som hadde til hensikt å føre den privat-kapitalistiske industrien innafor statskapitalismens virkefelt.

Takket være statsmakta under proletariatets diktatur og den ledende stillinga til den sosialistiske statseide sektoren i hele den nasjonale økonomien innleda partiet vårt den sosialistiske forvandlinga av eiendomsretten til produksjonsmidlene i nasjonal målestokk etter fullføringa av jordreformen. Dette innebar, som Formann Mao sa: *«Å ødelegge den kapitalistiske eiendomsretten, forvandle den til sosialistisk eiendomsrett for hele folket og utslette individuell eiendomsrett, ved å forvandle den til sosialistisk kollektiv eiendomsrett.»* Forvandlinga av eiendomsretten var det sentrale spør-

målet på denne tida når det gjaldt å løse motsigelsen mellom arbeiderklassen og borgerskapet, og mellom den sosialistiske veien og den kapitalistiske veien. Formann Mao utforma for partiet vårt i god tid general-linja for overgangsperioden. Denne general-linja stilte den oppgava å gjennomføre den sosialistiske forvandlinga av jordbruket, handverk og den kapitalistiske industrien og handelen, mens landet vårt blei industrialisert.

For å sette denne general-linja ut i livet leda Formann Mao hele partiet til å føre en komplisert kamp mot borgerskapet på den politiske og ideologiske fronten, såvel som på den økonomiske fronten. Kritikken av idealismen var ei viktig side av denne kampen mot borgerskapet. Formann Mao leda hele partiet til å føre uopphørlige kamper mot borgerlige ideer som hadde infiltrert partiet, og til å overvinne høyre-opportunismen representert ved Liu Shao-chi, som avvek fra general-linja. De viktigste uttrykkene for slik opportunisme var at en gikk inn for «å grunnfeste fast den ny-demokratiske sosiale orden», nekta å iverksette den sosialistiske forvandlinga av den kapitalistiske industrien og handelen, gikk bort fra den statlige økonomiens lederstilling, avviste nødvendigheten og muligheten av å iverksette bevegelsen for gjensidig hjelp og samvirke straks etter jordreformen, og at en tillot polarisering mellom klassene på landsbygda. Kjerne i denne høyre-opportunismen var å stanse revolusjonen og føre Kina inn på veien til kapitalismen.

Med kolossal kraft leda Formann Mao den sosialistiske forvandlinga av jordbruket, leda raskt de fem hundre millioner bøndene inn på den sosialistiske veien — dette er ei hending av kolossal internasjonal betydning. Den sosialistiske forvandlinga av jordbruket drev alliansen arbeidere—bønder, som var grunnlagt på jordreform, fram til en allianse grunnlagt på sosialisme, og ga med dette proletariatet et svært mektig grunnlag. Forvandlinga av den kapitalistiske in-

dustrien og handelen til en sosialistisk statlig økonomi blei gjennomført ved mange overgangsformer for statskapitalisme. Formann Mao forklarte konsist at det var innbyrdes sammenheng mellom den sosialistiske forvandlinga av jordbruket og den sosialistiske forvandlinga av den kapitalistiske industrien og handelen, og at de fremma hverandre, og han forente med dyktighet disse to forvandlingene i praksis. Når sosialismen hadde ei framherskende stilling på landsbygda, kontrollerte staten råvarene og markedene kapitalistene trengte, og isolerte borgerskapet politisk, og fikk dem på denne måten til å underkaste seg den sosialistiske forvandlinga.

Den sosialistiske forvandlinga av eiendomsretten til produksjonsmidlene var ei svært dyptgående forandring som blei gjennomført gjennom skarp klassekamp. Takket være Formann Maos korrekte ledelse blei denne forandringa iverksatt raskt, og under denne prosessen led produktivkreftene ingen skader, jordbruksproduksjonen økte hvert år, industrien og handelen gikk stadig framover, og den sosialistiske statlige økonomien vokste jevnt. Dette forklarer våre store framganger i den nasjonale økonomiske oppbygginga under den første femårsplanen som tok til i 1953, på den tida da forvandlinga av eiendomsretten til produksjonsmidlene stort sett var fullført.

Formann Mao leda partiet vårt til å bane vei for opprettinga av proletariatets diktatur og for å gå over til den sosialistiske revolusjonen etter seieren for den demokratiske revolusjonen i et økonomisk tilbakebyggende jordbruksland, og for samtidig å gjennomføre den sosialistiske forvandlinga og den sosialistiske oppbygginga. Det blei vunnet store nye erfaringer i den sosialistiske forvandlinga av jordbruk og handverk og i den kapitalistiske industri og handel. Formann Maos oppsummering og generelle slutninger på grunnlag av all denne erfaringa er av viktig teoretisk betydning i marxismens utviklingshistorie.

I 1956 hadde Kina i hovedsak fullført den

sosialistiske forvandlinga av eiendomsretten til produksjonsmidlene. Fra da av sto den kinesiske revolusjonen overfor et nytt spørsmål — om det i det sosialistiske samfunnet fortsatt fantes motsigelser, klasser og klassekamp, om det fortsatt var nødvendig å fortsette den sosialistiske revolusjonen og hvordan denne revolusjonen skulle gjennomføres. Dette var også et spørsmål en i lang tid ikke hadde hatt noe korrekt svar på i den internasjonale kommunistiske bevegelse.

En kunne ikke finne noen klare svar på dette spørsmålet i fortidas marxist-leninistiske verker. Marx og Engels la grunnlaget for doktrinen om den vitenskapelige sosialismen og prinsippene om proletariatets diktatur, men de hadde ingen erfaring med seier i den proletariske revolusjonen, og derfor blei de aldri konkret stilt overfor dette spørsmålet. Lenin utvikla den marxistiske tesen om proletariatets diktatur både i teori og praksis, idet han påpekte at det etter proletariatets erobring av makta fortsatt finnes skarp og komplisert klassekamp, såvel som faren for en kapitalistisk restaurasjon, og at det fortsatt var nødvendig å styrke proletariatets diktatur. Men Lenin døde for tidlig til med egne øyne å se fullføringa av den sosialistiske forvandlinga av eiendomsretten til produksjonsmidlene, og det var umulig for ham å gi et klart og endelig svar på spørsmålet. Stalin var en stor marxist-leninist. Han tok i arv Lenins sak og leda det sovjetiske folket til å oppnå sosialistisk industrialisering og kollektivisering av jordbruket og til å vinne seier i den anti-fascistiske krigen. I praksis førte han besluttomme kamper mot forskjellige kontra-revolusjonære borgerlige representanter som hadde ormet seg inn i partiet. Men teoretisk erkjente han ikke at etter kollektiviseringa av jordbruket fantes det i Sovjetunionen fortsatt motsigelse mellom proletariatet og borgerskapet og mellom den sosialistiske veien og den kapitalistiske veien. I et langt tidsrom betrakta han ikke det sosialistiske samfunnet ut fra det materialistiske

dialektiske synspunktet om motsetningenes enhet, men betrakta det bare som et integrert hele der det bare finnes identitet, men ingen motsigelser. Under påvirkning av denne ideen rådde det i den internasjonale kommunistiske bevegelsen lenge ei oppfatning som nekta å anerkjenne at klassekampen mellom proletariatet og borgerskapet fortsetter etter fullføringa av den sosialistiske forvandlinga av eiendomsretten til produksjonsmidlene, at denne klassekampen gir seg uttrykk i form av kamp mellom to forskjellige linjer innafor partiet, og at det fortsatt var fare for kapitalistisk restaurasjon. Krustsjov-klikken av overløpere rana ledelsen i det sovjetiske kommunistiske partiet og staten og gjeninnførte kapitalismen. Denne bitre lærepenge stilte marxist-leninistene overfor ei alvorlig oppgave, den oppgava at de omhyggelig oppsummerte den historiske erfaringa fra proletariatets diktatur og på ny vurderte de spørsmål som var knytta til dette.

Liu Shao-chi og Chen Po-ta, agenter for borgerskapet innafor partiet vårt, utnytta det øyeblikket da den sosialistiske forvandlinga av eiendomsretten til produksjonsmidlene stort sett var fullført, og forsøkte igjen å stanse revolusjonen. De sa at borgerskapet var blitt eliminert, og at en allerede hadde løst spørsmålet om hva som kom til å seire, sosialismen eller kapitalismen. De spredte teorien om at klassekampen døde ut, nettopp i den hensikt å avskrive den sosialistiske revolusjonen. Hvis proletariatet og dets politiske parti hadde godtatt deres syn, ville følgen av det bare ha blitt at en tapte de fruktene av revolusjonen en allerede hadde høsta, og at Kina ville gått tilbake til kapitalismens vei.

I betraktning av de feilaktige ideer som fantes i Kina og verden, tillempa Formann Mao den marxistiske dialektikken med den ukuelige ånden til en grundig materialist, og oppsummerte gjennom dette både den positive og negative erfaringa hjemme og i utlandet, ga for første gang i historia til den internasjonale kommu-

nistiske bevegelsen et vitenskapelig svar på dette hovedspørsmålet i samband med den historiske lagnaden til proletariats diktatur, og la grunnlaget til den store teorien om å fortsette revolusjonen under proletariats diktatur. På grunnlag av denne teorien utforma Formann Mao i 1962 den grunnleggende linja til partiet for hele sosialismens historiske periode. Praksisen fra Den store proletariske Kulturrevolusjonen som tok til i 1966, har supplert og beriket teorien. Denne teorien blir allerede lagt fram i Bind fem i «Utvalgte verker av Mao Tsetung», hovedsaklig i de viktige skriftene fra 1956 og ut 1957.

Formann Mao påpekte klart i begynnelsen av 1957 at klassekampen ikke på noen måte opphørte når en grunnleggende sett hadde fullført forvandlinga av eiendomsretten, for det fantes fortsatt rester av godseier- og kompradorklassene, det fantes fortsatt et borgerskap, og omforminga av småborgerskapet hadde så vidt begynt. **«Klassekampen mellom proletariats og borgerskapet, klassekampen mellom de forskjellige politiske kreftene, og klassekampen mellom proletariats og borgerskapet på det ideologiske området kommer fortsatt til å være lang og innvikla og til tider meget skarp.»** Formann Mao sa også: **«I alt vesentlig er det sosialistiske systemet blitt opprettet i landet vårt. Vi har vunnet grunnleggende seier med omsyn til å forvandle eiendomsretten til produksjonsmidlene, men på den politiske og ideologiske fronten har vi ennå ikke vunnet hel og full seier.»** Våren 1957 utnytta de borgerlige høyre-orienterte høvet i korriigeringskampanjen i partiet vårt til å iverksette ville angrep mot sosialismen, i håp om å overmanne proletariats politisk og ideologisk. Formann Mao leda hele partiet og folket i hele landet til å slå tilbake angrepene fra dem, og det blei vunnet en stor seier på den politiske og ideologiske fronten i den sosialistiske revolusjonen. Denne kampen beviste til fullkommenhet at Formann Maos tese var korrekt.

Formann Mao holdt fram med å tillempe den materialistiske dialektikkens synspunkt om motsetningenes enhet på studiet og analysen av det sosialistiske samfunnet. Han påpekte: «Noen sier at en kan 'finne' motsigelser i det sosialistiske samfunnet. Men jeg tro det er en feil måte å uttrykke det på. Poenget er ikke om en kan finne motsigelser, men at det er fullt av motsigelser.» Motsigelsen mellom proletariatet og borgerskapet og mellom den sosialistiske veien og den kapitalistiske veien er hovedmotsigelsen i det sosialistiske samfunnet. Formann Mao tok grepet om denne hovedmotsigelsen og la fram lovene som styrer utviklinga i det sosialistiske samfunnet, og la et fast grunnlag for teorien om å fortsette revolusjonen under proletariatets diktatur.

Formann Mao tillempe de marxistiske grunnprinsippene om motsigelsen mellom produksjonsforholdene og produktivkreftene, motsigelsen mellom overbygningen og den økonomiske basis, på det sosialistiske samfunnet og tilbakeviste med dette fullstendig det metafysiske synspunktet at det ikke finnes motsigelser i det sosialistiske samfunnet, og at det ikke lenger er nødvendig å gjøre revolusjon. Det hender ofte i det sosialistiske samfunnet at visse ledd i produksjonsforholdene ikke holder tritt med utviklinga av produktivkreftene og må endres. Det hender også ganske ofte at visse ledd i overbygningen ikke bare unnlater å verne den sosialistiske økonomiske basis, men til og med skader den, og må endres. Når vi snakker om det sosialistiske systemets overlegenhet, mener vi ikke at disse grunnleggende motsigelsene som finnes over alt i det menneskelige samfunnet, allerede er blitt borte. Det vi mener er at disse motsigelsene kan løses gjennom stadig aktiv inngripen under det sosialistiske systemet.

Disse grunnleggende motsigelsene i det sosialistiske samfunnet er i sin natur fortsatt klassekamp. Kampen mellom de to klassene, proletariatet og borgerskapet, og kampen mellom de to veiene, den sosialistiske og

den kapitalistiske, finner en både i produksjonsforholdene og overbygningen, derfor finnes det fortsatt fare for en kapitalistisk restaurasjon. Formann Mao sa: **«I Kina vil kampen for å konsolidere det sosialistiske systemet, kampen for å få avgjort om det er sosialismen eller kapitalismen som skal få overtaket, pågå gjennom et langt historisk tidsrom.»** For stadig å forbedre og utvikle det sosialistiske systemet og for å hindre en kapitalistisk restaurasjon, **«er det ikke bare nødvendig å gjennomføre landets sosialistiske industrialisering og holde fram med den sosialistiske revolusjonen på den økonomiske fronten, men en må også stadig gjennomføre strevsomme sosialistiske revolusjonære kamper og drive sosialistisk skolering på den politiske og ideologiske fronten. Dessuten er det også nødvendig med forskjellige internasjonale faktorer.»**

Formann Mao sa: **«Alt i samfunnet er et uttrykk for motsetningenes enhet. Også det sosialistiske samfunnet er en enhet mellom motsetninger. Det finnes en motsetningenes enhet både innafor folkets rekke og mellom oss sjøl og fienden.»** Formann Mao delte motsigelsene i det sosialistiske samfunnet opp i to typer motsigelser med forskjellig natur, motsigelsene mellom oss sjøl og fienden og motsigelsene i folket, og påpekte at de må ehandles og løses med forskjellige metoder. Dette er ei ny marxist-leninistisk oppsummering basert på revolusjonær praksis både hjemme og i utlandet.

Både Marx og Lenin påpekte at gjennom hele overgangsperioden fra kapitalisme til kommunisme måtte det herske et revolusjonært proletariats diktatur. Ut fra dette prinsippet understrekte Formann Mao gjentatte ganger den absolutte nødvendighet at proletariats diktatur og av stadig å styrke det i sosialismens tidsalder. Dette er nødvendig fordi det fortsatt finnes motsigelser mellom oss sjøl og fienden innafor landet, i tillegg til nødvendigheten av å forsvare landet mot undergraving og mulig aggresjon fra ytre fiender. Formann Mao sa: **«I en tidsalder der det fort-**

satt finnes klasser og klassekamp både hjemme og i utlandet, må arbeiderklassen og massene som har erobra statsmakta, undertrykke motstanden mot revolusjonen fra alle kontra-revolusjonære klasser, grupper og individer, motarbeide all virksomhet fra dem som har restaurasjon som mål, og forby dem å utnytte talefriheten til kontra-revolusjonære formål.»

Proletariatets diktatur er diktatur fra det overveldende flertallet av folket, under ledelse av proletariatet, over en svært liten handfull fiender. Men det betyr ikke at det innafor folkets rekke bare finnes identitet og ingen motsigelser. Formann Mao påpekte med rikelige beviser at det fantes mange motsigelser i folket. Motsigelsen mellom den sosialistiske veien og den kapitalistiske veien kommer ikke bare til uttrykk i motsigelsen mellom oss sjøl og fienden, men i stor utstrekning som motsigelser i folket. Vi må bruke diktaturets metoder til å løse motsigelsen mellom oss sjøl og fienden. Når det gjelder motsigelser i folket, kan vi bare bruke den demokratiske metoden til å løse dem, nemlig metoden med overtalelse, skolering, kritikk og sjølkritikk. En må tillempe en riktig metode på behandlingen av motsigelser i folket for å sikre at folkets rekke daglig blir mer forente og enhetlige.

Formann Maos vitenskapelige analyse av klassene i det kinesiske samfunnet etter at forvandlingen av eiendomsretten stort sett er fullført, er grunnlaget for at en på en riktig måte skjeller mellom og gir ei riktig behandling av motsigelser i folket og motsigelser mellom oss sjøl og fienden, såvel som grunnlaget for å utforme strategien og taktikken for å fortsette revolusjonen under proletariatets diktatur. Formann Mao sa: Den sosialistiske revolusjon «er en kamp som det arbeidende folket under proletariatets ledelse fører mot borgerskapet.» Idet han tok utgangspunkt i erfaringa fra kampen mot høyre i 1957, påpekte Formann Mao at de folkene som går inn for sosialismen, utgjør 90 prosent av den samla befolkningen i landet, mens de som ikke

går inn for eller går imot sosialismen, utgjør ti prosent. Av disse kan åtte av ti vinnes gjennom arbeid, slik at folk som går inn for sosialismen kan nå opp i 98 prosent, og de uforbederlige som er absolutte motstandere av sosialismen, bare utgjør to prosent. Arbeiderklassen er den ledende klassen. Formann Mao sa: **«Proletariatet i Kina er lite i antall, bare vel ti millioner, og det må støtte seg til de flere hundre millioner fattige bøndene, lavere mellomstore bønder, fattigfolk i byene, fattige handverkere og revolusjonære intellektuelle for å kunne utøve diktatur — ellers lar det seg ikke gjøre.»** I tillegg til å forene seg med disse pålitelig allierte bør arbeiderklassen vinne over til seg og forene seg med flertallet av det øvre småborgerskapet og de borgerlige intellektuelle og med de medlemmene av det nasjonale borgerskapet som er villige til å godta den sosialistiske forvandlinga, for dermed å isolere og slå til mot den bitte lille handfullen uforbederlige som er fullstendig imot sosialismen. Formann Mao sa: **«Selv om den er liten i antall, har arbeiderklassen og den aleine, ei stor framtid. De andre klassene er alle sammen klasser i forvandling, og gjennom denne må de gå i retning av arbeiderklassen.»** Arbeiderklassen bør forvandle bøndene og småborgerskapet i byene i sitt eget bilde, eliminere borgerskapet og forvandle borgerlige elementer og borgerlige intellektuelle. Samtidig med at den forvandler den objektive verden, bør arbeiderklassen stadig omforme sin egen subjektive verden. Dette er de viktige langsiktige oppgavene når en fortsetter revolusjonen under proletariatets diktatur.

«Firerbanden» forkasta åpent Formann Maos vitenskapelige analyse av klassene i det kinesiske samfunnet, forkasta åpent klasse-linja for å fortsette revolusjonen under proletariatets diktatur, og skapte forvirring med omsyn til de to forskjellige typene av motsigelser — motsigelser i folket og motsigelser mellom oss sjøl og fienden. De gikk imot at partiet vårt **«helhjerta stoler på arbeiderklassen»** og stoler på de fattige og lavere

mellomstore bøndene, og mot at vårt parti i størst mulig grad forente seg med revolusjonære intellektuelle og andre deler av massene. De «framskredne elementer» de stolte på, var ingen andre enn godseiere, rike bønder, kontra-revolusjonære og dårlige elementer, så vel som gamle og nye borgerlige elementer. De hissa opp til borgerlig fraksjonering og skapte splittelser og provoserte til «altomfattende borgerkrig» i arbeiderklassen og massene for å støtte opp under sitt forbryteriske mål med å sabotere Den store proletariske Kulturrevolusjonen og ødelegge proletariatets diktatur. De er fiender av folket. Seieren i kampen for å knuse «firerbanden» beviste enda en gang sannheten i Formann Maos ord: **«Ha fast tiltru til flertallet av folket.»**

Ved å tillempe dialektikken på den nye oppgava med å fortsette revolusjonen under proletariatets diktatur, og ved å gå ut fra det prinsippet at motsigelser bare kan løses gjennom avsløring, gjorde Formann Mao greie for spørsmålet om hvordan en skulle behandle og løse de forskjellige formene for motsigelser i det sosialistiske samfunnet og i den sosialistiske revolusjonen og den sosialistiske oppbygginga. I likhet med Marx, Engels og Lenin var Formann Mao en stor lærer med omsyn til å tillempe dialektikken på den proletariske revolusjonens praksis.

Ettersom det finnes klasser, klassemotsigelser og klassekamp i det sosialistiske samfunnet, og ettersom det er tvingende nødvendig å holde fram med proletariatets diktatur, er det uomgjengelig nødvendig at det finnes et politisk parti for proletariatet. At klassekampen i samfunnet avspeiler seg i det kommunistiske partiet, har vært sant helt siden et kommunistisk parti blei stifta. Det blir ei særskilt alvorlig sak etter at det kommunistiske partiet har erobra statsmakta. Hvordan en skal behandle motsigelsene og kampen innafor partiet, er et spørsmål av største betydning når det gjelder å fortsette revolusjonen under proletariatets diktatur.

I sosialismens tidsalder finnes den proletariske revolusjonens fiende ikke bare utafor partiet, men også innafor det. I 1954 leda Formann Mao oss til å knuse den partifiendtlige alliansen mellom Kao Kang og Jao Shu-shih, som var et borgerlig hovedkvarter skjult innafor partiet. Da han oppsummerte denne kampen på den tida, sa Formann Mao: **«Framveksten av den partifiendtlige alliansen til Kao Kang og Jao Shu-shi var ikke på noen måte tilfeldig, men et skarpt uttrykk for den intense klassekampen i landet vårt på det nåværende stadiet. Det forbryteriske målet til denne partifiendtlige alliansen var å splitte partiet vårt og erobre den øverste makta i partiet og staten ved konspiratoriske midler, og dermed bane vei for ei kontra-revolusjonær gjenerobring.»** I 1957 fantes det også en del personer i partiet med politiske trekk som var identiske med de høyre-orienterte utafor partiet, og disse to gruppene av folk gjentok hverandre som et ekko og satte i gang et angrep på partiet. Det er grunnen til at Formann Mao sa at dette var en stor kamp mot de høyre-orienterte **«på en slagmark både innafor og utafor partiet»**. Idet de fant det stadig mer vanskelig å undergrave proletariatets diktatur utafra, satte borgerskapet fra da av stadig mer sin lit til agentene sine, når det gjaldt restaurasjon, agenter som hadde sneket seg inn i det kommunistiske partiet. Klassekampen i samfunnet pågår selvsagt fortsatt hver eneste dag og hver eneste time, og kampen mellom de to linjene i partiet er fortsatt ei avspeiling, og ei konsentrert avspeiling, av klassekampen i samfunnet. Det vitenskapelige begrepet om personer i partiet med makt som slår inn på den kapitalistiske veien, og som blei satt fram av Formann Mao i 1956, påpekte at hovedfaren for en kapitalistisk restaurasjon kom fra tilhengerne av den kapitalistiske veien innafor partiet. Generelt sett har Den store proletariske Kulturrevolusjonen vært en kamp proletariatet og de revolusjonære massene førte mot tilhengerne av den kapitalistiske veien innafor partiet, og som var rep-

resentert av Liu Shao-chi, Lin Piao og «firerbanden» Wang-Chang-Chiang-Yao. Denne banden er typiske representanter for det anti-kommunistiske, anti-sosialistiske borgerskapet innafor partiet, og de hadde på tusen og en måter samband med Chiang Kai-sheks Kuomintang. I likhet med motsigelsen mellom partiet vårt og Liu Shao-chi og Lin Piao er motsigelsen mellom «firerbanden» og partiet vårt også en motsigelse mellom fienden og oss sjøl.

Formann Mao lærte oss at vi må se på det proletariske partiet ut fra et dialektisk synspunkt. Kinas Kommunistiske Parti er et stort, ærerikt og korrekt parti, og dette må en slå fast. En del kontra-revolusjonære har likevel forkledd seg og ormet seg inn i partiet vårt, og en del vaklende elementer er blitt truffet av de materielle og åndelige sukrede kulene fra borgerskapet og har degenerert til agenter for borgerskapet. Dette viser at klassekampen er langvarig, innviklet og komplisert. Formann Mao sa en gang: **«Det ligger i tingenes natur og vil alltid forekomme.»** Fienden innafor festningen er svært farlig. Historia beviser at partiet vårt alltid har klart å mobilisere massene, avsløre slike elementer og drive dem ut av partiet.

Formann Mao lærte oss også at det var ei metafysisk innstilling, ikke ei dialektisk, å tro at hvert medlem av det kommunistiske partiet må være en hundre prosents marxist som ikke kan gjøre feil, eller å tro at vi burde **«slå ham med ett slag»** om han noen gang gjorde en feil. Vi må handle i samsvar med Formann Maos lære og omhyggelig skjelne mellom en villfaren revolusjonær og en kontra-revolusjonær. Det vil si, vi må skjelne mellom en motsigelse i folket og en motsigelse mellom oss sjøl og fienden. Metoden for hvordan vi behandler manglene og feilene hos kameratene våre, må være forskjellig fra hvordan vi behandler motsigelser mellom oss sjøl og fienden. Hvilken innstilling bør vi ha til en kamerat som har gjort feil? I dette spørsmålet er Formann Maos utgangspunkt: **«For revolusjonen er**

det alltid best å ha flere folk. Bortsett fra noen få som klynger seg til feilene sine og unnlater å bedre seg etter gjentatte advarsler, kan flertallet av dem som har feilet, rette på feilene sine.» Å lære av feil i fortida for å unngå feil i framtida, og helbrede sjukdommen for å redde pasienten, det er en politikk Formann Mao slo fast under korrigeringsbevegelsen i Yenan, en politikk som i lang tid har vist seg effektiv. I Bind fem belyste Formann Mao denne politikken ytterligere, påpekte at med omsyn til en kamerat som har gjort feil, bør vi ikke bare følge med for å se om han ønsker å rette på feilene sine. Formann Mao sa: «Det er passivt å bare observere. En må skape vilkår for å hjelpe dem som har tatt feil, til å forbedre seg. Det må trekkes et klart skille mellom rett og galt, for intern partistrid om et prinsipp er ei avspeiling i partiet av klassekampen i samfunnet, og en må ikke godta noen som helst tvetydighet. Det er normalt at en i samsvar med hvordan saka ligger an, retter nødvendig og velbegrunna kritikk mot kamerater som har gjort feil, og til og med fører nødvendige kamper med dem. Dette er for å hjelpe dem med å rette på feilene. Å nekte dem hjelp, og hva verre er, å fryde seg over feilene deres, er sekterisme.»

Formann Mao slo fast at det store flertallet av kadrene i partiet vårt var bra kadrer som folket trengte. Han sa: «Partiet vårt har flere millioner erfarne kadrer. De fleste er bra kadrer, født og oppvokst i hjemlandet vårt, knytta til massene og satt på prøve i langvarige kamper. Vi har ei hel gruppe kadrer — de som slutta seg til revolusjonen i den perioden partiet blei stifta, i perioden for Nord-ekspedisjonen, under den agrar-revolusjonære krigen, krigen for motstand mot Japan, frigjøringskrigen, og de som slutta seg til revolusjonen etter den landsomfattende frigjøringa. De er alle sammen av stor verdi for landet vårt.» «Firerbanden» som svingte kølla med «kamp mot empirismen», forsøkte å slå ned alle de kadrene som hadde opplevd lange år med revolusjonære kamper. De ville styrte alle kadrene som

hadde stått sin prøve i den ny-demokratiske revolusjonen og den sosialistiske revolusjonen, ved å stemple dem som «demokrater» og «tilhengere av den kapitalistiske veien». Banden visste at før de kunne knuse den revolusjonære saka til det kinesiske folket og ødelegge partiet vårt, måtte de først og fremst eliminere denne gruppa av kadrer i partiet vårt, innbefatta de nye kadrene som hadde gjort seg gjeldende under Den store proletariske Kulturrevolusjonen, og som hadde gått imot banden. Kjensgjerningene viser at denne gruppa av kadrer ikke lar seg knuse, og at de har vist seg å være ei uovervinnelig hindring for «firerbanden» når det gjaldt å gjennomføre planen om å rane parti- og statsmakta og gjeninnføre kapitalismen. Formann Mao sa: «Med slike kadrer som våre, som har stått sin prøve i forskjellige perioder i revolusjonen, kan vi 'holde oss på plass i fiskebåten trass i den opprørte vinden og bølgene'.»

Gjennom å praktisere revisjonisme, skape splittelser og hengi seg til intriger og konspirasjoner, utøvde «firerbanden» en stor nedbrytende og skadelig innflytelse på partiet vårt ideologisk, organisatorisk og med omsyn til arbeidsstilen. Ikke desto mindre bør en merke seg at partiet vårt har en fin revolusjonær tradisjon. Denne tradisjonen, fostra av Mao Tsetungs Tenkning, blei grunnfesta under Formann Maos ledelse i de lange årene med revolusjonære kamper og i løpet av kamp mot forskjellige feilaktige tendenser. Den har slått rot blant massene av medlemmene og kadrene i partiet vårt og kan tåle storm og påtrykk. Nedbrytinga og sabotasjen fra «firerbanden» var en ny kraftig storm som herda partiet vårt. En dårlig ting kan vendes til en god ting — dette er en dialektisk sannhet som Formann Mao slo fast gjentatt ganger. Gjennom avsløring og kritikk av «firerbanden», og gjennom konsolidering og korrigering av partiet, kan partiet vårt med sikkerhet videreføre sin tradisjon med å forene teori og praksis, opprettholde nære bånd til massene og praktisere

kritikk og sjølkritikk, tradisjonen med demokratisk sentralisme, og tradisjonen med enkelt levesett og hardt arbeid. Det vil med sikkerhet styrke kampevna si, og spille ei enda mer effektiv rolle når det gjelder å lede den sosialistiske revolusjonen og den sosialistiske oppbygginga.

Idet han brukte teorien om å fortsette revolusjonen under proletarietets diktatur som veiledning for den sosialistiske oppbygginga i Kina, utforma Formann Mao i 1958 general-linja med å gi alt, sikte høyt og oppnå større, raskere, bedre og mer økonomiske resultater i bygginga av sosialismen. Den grunnleggende ideen i denne general-linja blir klargjort i skriftene som er tatt med i det femte bindet. Det vil si, når det gjelder å fortsette den sosialistiske revolusjonen, å gi ei riktig behandling av alle former for motsigelser og forhold og i fullt monn mobilisere alle positive krefter slik at den sosialistiske oppbygginga kan utvikle seg med større, raskere, bedre og mer økonomiske resultater. Formann Mao sa: **«Vi må gjøre vårt beste for å mobilisere alle positive faktorer, både innafor og utafor partiet, både hjemme og i utlandet, både direkte og indirekte, og bygge Kina opp til et mektig sosialistisk land.»**

Revolusjonen både i overbygningen og produksjonsforholdene har som mål å frigjøre produktivkreftene og øke farten i utviklinga av produksjonen. Vi må bygge vårt økonomiske og kulturelt sett tilbakeleggende land opp til et mektig land med moderne jordbruk, industri, nasjonalt forsvar og vitenskap og teknologi i samsvar med den sosialistiske og kommunistiske retningen. Kapitalismen gjorde mange land i stand til å bli industrialisert. Men som Formann Mao sa da han drøfta hvilken vei jordbruket burde følge: **«Den kapitalistiske veien kan også føre til økt produksjon, men det ville kreve lengre tid, og veien ville bli svært smertefull.»** Sosialismen er kapitalismen langt overlegen. Den gjør oss i stand til å gå raskere fram når det gjelder å utvide produksjonen, industrialisere landet i løpet av for-

holdsvis kort tid og skritt for skritt overgå kapitalismen med omsyn til arbeidsproduktiviteten. Vi må utvide produksjonen så raskt som mulig under sosialismen, for dette er den eneste måten til gradvis å tilfredsstille folkets voksende behov, og stadig utvide det materielle grunnlaget for det sosialistiske systemet. Konsolidering av sosialismen krever, blant andre vilkår, et sterkt materielt grunnlag. For å verne det sosialistiske systemet er det tvingende nødvendig å ha et mektig nasjonalt forsvar og følgelig ei mektig økonomisk kraft. Uten en høy grad av industrialisering i landet er det umulig for sosialismen å vinne endelig seier over kapitalismen. Formann Mao påpekte videre: **«Produktivkreftene er den mest revolusjonære faktoren. Når produktivkreftene har utvikla seg, er det nødt til å bli revolusjon.»** Dette er et marxistisk prinsipp en kan tillemppe på ethvert samfunn. Også under sosialismen er veksten i produktivkreftene nødt til å avsløre mangler i det politiske og økonomiske systemet og reise folk til å endre på det. Ta for eksempel jordbruket. Formann Mao påpekte for lang tid siden: **«Den sosiale og tekniske forvandlinga av landsbygda kommer til å skje på samme tid.»** Samvirket i jordbruket gikk over i folkekommuner, og dette bana en brei vei for mekanisert jordbruk. Jordbruket er av livsviktig betydning for den økonomiske oppbygginga i landet vårt. Utviklinga av jordbruket vårt krever at en gjennomfører massebevegelsen for å lære av Tachai i jordbruket og popularisere fylker av typen Tachai over hele landet, at en driver skoloring i den grunnleggende linja til partiet blant bondemassene, at en kritiserer revisjonismen og kapitalismen i stor stil, og at en holder fram på den sosialistiske veien, mens en samtidig arbeider energisk for å mekanisere gardsdrifta. Det nåværende systemet med tre nivåer i eiendomsretten til produksjonsmidlene i folkekommunene, med produksjonslagets eiendomsrett som grunnleggende form, vil i framtida gradvis bli hevet til full kollektiv eiendomsrett for hele folke-

kommunen, og til slutt eiendomsrett for hele folket. Dette er en prosess med stadige forvandlinger i overbygningen og i produksjonsforholdene, en prosess med å oppnå mekanisering i gardsdrifta og industrialisering av kommunene og landet, og en prosess med stadig heving av nivået i mekaniseringa og industrialiseringa. «Firerbanden» utga seg sjøl for å være oppglødd for det sosialistiske systemet, men i virkeligheten ga de støtte til den kapitalistiske restaurasjonens krefter i by og land. Hver eneste dag saboterte de det materielle grunnlaget for det sosialistiske systemet og gikk imot de fire moderniseringene. De var politiske svindlere som bevisst prøvde å undergrave det sosialistiske systemet og var imot den sosialistiske revolusjonen.

Formann Mao ba alle kadrene i alle bransjer og yrker om å «stri for å bli dyktige i teknisk og faglig arbeid, gjøre seg sjøl til eksperter og bli både røde og eksperter.» Formann Mao sa: «Politikk og faglig dyktighet utgjør en enhet mellom motsetninger, der politikken er det framherskende og hovedsida, og vi må kjempe mot tendensen til å overse politikken, men det nytter ikke å nøye seg med politikken og ikke ha noen teknisk eller faglig kunnskap. Uansett hvilken bransje kameratene våre er i, om det er industri, jordbruk, handel, eller kultur og utdanning, så bør de alle sammen skaffe seg en viss teknisk og faglig kunnskap.» Formann Mao krevde at kameratene som hadde ansvaret i de sentrale departementene og på forskjellige nivåer i lokal-distriktene, skulle «stri for å bli eksperter på politisk og økonomisk arbeid, forutsetningen for dette er et høyere nivå i marxismen-leninismen. De må gjøre det godt både i politisk og ideologisk arbeid og i økonomisk oppbygging. Med omsyn til det siste, så må vi virkelig lære oss hvordan det skal gjøres.» «Firerbanden» var imot at vi forbedra våre faglige ferdigheter for sosialismen. De gikk imot at vi lærte oss teknisk dyktighet og yrkeskunnskap, for de var imot sosialismen. Formann Mao sa: «En del folk er hvite, i

likhet med de høyre-orienterte i partiet, som er politisk hvite og teknisk ukyndige.» «Firerbanden» gikk til og med lengre enn disse høyre-folka, de var ultra-høyre-folk.

Det er umulig å bygge sosialismen og konsolidere proletariatets diktatur uten ei kjempemessig avdeling av tekniske kadrer fra arbeiderklassen og arbeiderklasse-intellektuelle. Formann Mao satte som krav til hvert medlem av det kommunistiske partiet og Ungdomsforbundet og hele folket at «enhver bør studere hardt. Når det er mulig, bør de stri for å erverve seg tekniske ferdigheter og yrkeskunnskap og studere marxistisk teori, slik at det vil bli danna en ny hær av arbeiderklasse-intellektuelle (innbefatta alle de intellektuelle fra det gamle samfunnet, som inntar et fast arbeiderklasse-standpunkt etter ei ekte omforming)». Formann Mao tilføyde: «Dette er ei stor oppgave som historia stiller oss. Den revolusjonære saka til arbeiderklassen vil ikke fullt ut bli konsolidert før den veldige nye hæren av arbeiderklasse-intellektuelle er blitt til». Vi må følge Formann Maos lære og med utgangspunkt i revolusjonens behov få full forståelse av denne oppgava og stri for å oppfylle den.

Bind Fem viser at Formann Mao alltid tenkte grundig på spørsmålet om hvordan en skulle gi fritt spillerom for sosialismens overlegenhet for å utvikle den nasjonale oppbygginga i Kina i raskere takt og med bedre resultater. Formann Mao sa så tidlig som i 1954 at det ville ta vel femti år, eller en periode med ti fem-årsplaner, før Kina nådde den sosialistiske industrialiseringa og mekaniseringa av jordbruket og blei en stor sosialistisk stat. Igjen, i 1956, mente Formann Mao at vi skulle ta igjen De forente stater økonomisk på femti til seksti år. Han sa: «Dette er en forpliktelse. Dere har en stor befolkning, et veldig territorium, og rike ressurser, og hva mere er, det sies at dere bygger sosialismen, som skal være overlegen. Hvis dere etter stor ståhei om femti eller seksti år fortsatt ikke er i

stand til å ta igjen De forente stater, for et ynkelig syn dere kommer til å være da! Dere ville bli fordrevet fra jordas overflate. Derfor er det ikke bare mulig å ta igjen De forente stater, men absolutt nødvendig og en forpliktelse. Gjør vi ikke det, svikter vi, den kinesiske nasjon, verdens nasjoner, og vi kommer ikke til å yte noe særlig bidrag til menneskeheten.» Kan noen kineser unngå å bli grepet eller la være å gjøre noe, når han eller hun leser disse ordene fra Formann Mao, bortsett fra «firerbanden» og handfullen av godseiere og de borgerlige elementene de representerer som hardnakka går imot sosialismen?

På sesjonen til den Nasjonale Folkekongressen som blei holdt i 1964 og 1975, la Kamerat Chou En-lai etter instruksjer fra Formann Mao fram en storslått plan som regna med at landet vårt ved slutten av dette århundret var blitt bygd opp til et mektig sosialistisk land med omfattende modernisering av jordbruk, industri, nasjonalt forsvar og vitenskap og teknologi, slik at vår nasjonale økonomi kan stå blant de mest framskredne i verden. Under ledelse av Formann Mao brukte partiet vårt og folket vårt over 20 år på å bygge opp landet vårt på sjølstendig vis og med initiativet i våre egne hender, og med tillit til egne krefter og hard kamp, til en sosialistisk stat med spirende velstand. Vi må arbeide med kraft og flid i enda vel tjue år for å oppfylle denne storslåtte planen.

Formann Maos teori om å fortsette revolusjonen under proletarietets diktatur er et mektig våpen for å kjempe mot anti-marxistisk revisjonisme hjemme og i utlandet.

I det han holdt marxismen-leninismens fane høyt, kjempa Formann Mao mot den moderne revisjonismen med den sovjet-revisjonistiske overløperklikken som kjerne, og retta et knusende slag mot den teoretisk sett. Dette var en av de store bedriftene han utførte. Fra den tida som omfattes av skriftene i Bind fem, og fram til i dag har det skjedd ei kolossal endring i den inter-

nasjonale kommunistiske bevegelsen. Det vil si, den sosialistiske leiren eksisterer ikke lenger, som en følge av Sovjetunionens degenerering til sosial-imperialisme gjennom sviket til Krustsjov- og Bresjnev-klikkene. Så tidlig som i 1956 påpekte Formann Mao skarpt at Krustsjov og kompani, samtidig med at de hadde kasta vekk Stalins «sverd», også i det store og hele hadde kasta vekk Lenins «sverd». Stilt overfor det ville angrepet fra de moderne revisjonistene forsvarte Formann Mao beslutsomt Stalin og verna marxismen-leninismen. Vi må utføre Formann Maos befalinger og føre kampen mot den sovjetiske sosial-imperialismen fram til siste slutt.

Den partifiendtlige «firerbanden» Wang-Chang-Chiang-Yao er blodtørstige fiender av Formann Maos store teori om å fortsette revolusjonen under proletariatets diktatur. De fikla med partiets grunnleggende linje og iverksatte til og med som «revolusjonære» sabotasjevirksomhet mot den sosialistiske overbygningen og produksjonsforholdene og mot den sosialistiske økonomiske oppbygginga. De samla ei gruppe hemmelige agenter, overløpere, kontrarevolusjonære, banditter og dårlige elementer som forstyrra den sosiale orden alvorlig. De kalte seg sjøl «venstreorienterte» og «revolusjonære», men retta spydodden i angrepet sitt mot de ledende kadrene på forskjellig nivå og de revolusjonære massene som holdt fram på den sosialistiske veien. De satte forholdet mellom fienden og folket på hodet, forveksla rett og galt og skapte vansker for å rane den øverste parti- og statsmakta og erstatte proletariatets diktatur med et fascistisk borgerskapets diktatur. I den dyptgående kampen for å avsløre og kritisere «firerbanden» må vi bruke Mao Tsetungs Tenkning for å rive av dem «venstre»-maska og avsløre de sanne trekkene deres som ultra-høyrefolk.

Gjennom revolusjonær praksis i mer enn 20 år og særskilt gjennom Den store proletariske Kulturrevolu-

sjonen har Formann Maos teori om å fortsette revolusjonen under proletariats diktatur væpna både partiet vårt og massene. Med dette mektige ideologiske våpnet og den aktive støtta fra massene knuste partiet vårt i god tid sammensvergelsen til «firerbanden» om å gripe den øverste parti- og statsmakta. Tragedien med en kapitalistisk restaurasjon som ramma Sovjetunionen etter Stalins død, blei som en følge av dette ikke gjentatt i landet vårt. Vårt partis tilintetgjøring av «firerbanden» er ei stor tillemping av Formann Maos teori om å fortsette revolusjonen under proletariats diktatur, og det er enda en seier for Den store proletariske Kulturrevolusjonen.

Formann Mao utforma for partiet vårt ei klar, veldefinert og korrekt marxist-leninistisk linje, d.v.s. linja for å gjennomføre den sosialistiske revolusjonen til siste slutt under proletariats diktatur. Formann Mao lærte oss at vi aldri må glemme klassekampen, og at bør ta grep om klassekampen som nøkkelledet, og skritt for skritt gjøre et godt arbeid i den sosialistiske revolusjonen og den sosialistiske oppbygginga og bygge Kina opp til et stort sosialistisk land og holde fram med å fullføre overgangen fra det sosialistiske til det kommunistiske samfunnet. Formann Mao ville vi skulle handle slik, og det bør vi gjøre med fasthet.

Hele partiet, hele hæren og folket av forskjellige nasjonaliteter over hele landet må for tida på en dyptgående måte fortsette denne store politiske revolusjonen for å avsløre og kritisere «firerbanden», fortsette å konsolidere proletariats diktatur og på en korrekt og altomfattende måte sette ut i livet og gjennomføre den revolusjonære linja til Formann Mao på det politiske, økonomiske og kulturelle området for å skape stor orden over hele landet. Vi må øke farten i revolusjoneringa og moderniseringa av Folkets Frigjøringshær, styrke beredskapen mot krig, opprettholde årvåkenheten og til enhver tid være rede til å utslutte enhver fiende som våger å trenge seg inn. Sam-

men med våre landsmenn på Taiwan må vi gjøre anstrengelser for å fullføre den hellige saka å frigjøre Taiwan og gjenforene moderlandet. Vi må utvide den revolusjonære enhetsfronten, leda av arbeiderklassen og grunnlagt på alliansen arbeidere—bønder, som innbefatter patriotiske demokratiske partier og patriotiske personligheter, for å mobilisere alle positive faktorer til å tjene sosialismens sak. Vi må holde fast på den proletariske internasjonalismen, handle i samsvar med Formann Maos vitenskapelige analyse om oppdelinga i tre verdener, gjøre et godt arbeid med utenrikspolitiske anliggender, forene oss med alle de kreftene i verden det er mulig å forene seg med, og kjempe mot hegemonismen til de to supermaktene, Sovjetunionen og De forente stater. I løpet av kamp og arbeid må vi foreta et inntrengende studium av Bind fem i «Utvalgte verker av Mao Tsetung» og skape et nytt oppsving i studiet av marxismen-leninismen-Mao Tsetungs Tenkning for å væpne oss sjøl bedre ideologisk sett.

La oss holde Formann Maos store fane høyt og gjøre ytterligere anstrengelser for å styrke den store enheten i hele partiet, hele hæren og folket av forskjellige nasjonaliteter over hele landet, og under ledelse av Sentralkomiteen i partiet stri for å overvinne alle prøvelser og vansker på veien vår framover og vinne den ene nye seieren etter den andre i den sosialistiske revolusjonen og den sosialistiske oppbygginga.

Tale ved den nasjonale konferansen om å lære av Taching

9. mai 1977

Kamerater!

Sentralkomiteen i partiet har etter tur innkalt den andre nasjonale konferansen om å lære av Tachai i jordbruket og vår nåværende konferanse om å lære av Taching i industrien. Dette har skjedd etter at den partifiendtlige klikken til Wang-Hung-wen, Chang Chun-chiao, Chiang Ching og Yao Wen-yuan blei knust. Dette er to svært viktige konferanser i bestrebelsene for å få innledende suksess i år og stor suksess i løpet av tre år med omsyn til å gjennomføre den strategiske politiske beslutningen om å ta grep om nøkkel-leddet for å lede landet godt.

Konferansen vår holder Formann Maos fane høyt, følger veien med å lære av Taching i industrien, som Formann Mao pekte ut, følger Kinas egen vei for industriell utvikling og er gjennomsyra av en stemning av militant enhet. Kamerat Yen Chien-ying har nettopp holdt en viktig tale. I de siste ti dagene og mer har dere, kamerater, studert åpningstalen av Kamerat Li Hsien-nien og beretningen fra Kamerat Yu Chiu-li, har utveksla erfaringer fra kampen mot firerbanden og fra å lære av Taching i industrien, drøfta planen for å popularisere foretak av typen Taching og gitt uttrykk for sterk besluttomhet til raskt å drive industrien og den nasjonale økonomien framover i sin helhet. Denne konferansen har gått svært bra framover og vil med sikkerhet bli en viktig milepel i historia til Kinas industrielle utvikling.

Dere, kamerater, vil vende tilbake til postene deres etter konferansen. Dere bør ta med dere dens retningslinjer, erfaringa fra Taching og andre framskredne enheter, og de varme forventningene som Sentralkomiteen i partiet og folket i hele landet har til alle arbeidere, kadrer og vitenskapelig og teknisk personell på industrifronten. Vi er dypt overbevist om at under forutsetning av at vi tar et fast grep om nøkkel-leddet, klassekamp, utdyper vår avsløring og kritikk av firerbanden og besluttosomt setter ut i livet Formann Maos proletariske revolusjonære linje, da er det nødt til å komme et nytt oppsving i massebevegelsen for å lære av Taching i industrien og for å popularisere foretak av typen Taching, og nødt til å skje et nytt, altomfattende sprang framover i vårt lands nasjonale økonomi.

Kamerater!

Vi studerer nå samvittighetsfullt Bind fem i «*Utvählte verker av Mao Tsetung*». Det viktigste innholdet av dette bindet er den store teorien som Formann Mao satte fram, om å fortsette revolusjonen under proletariats diktatur. Denne teorien er hans største bidrag til marxismen i perioden med sosialistisk revolusjon og sosialistisk oppbygging. Den er det teoretiske grunnlaget for utforminga av partiets grunnleggende linje for hele sosialismens historiske tidsalder og ledestjernen i alt arbeidet vårt, innbefattet på industri-fronten. Den marxist-leninistiske linja som Formann Mao utforma for den sosialistiske industrialiseringa av landet vårt, og settet av prinsipper, politiske retningslinjer og tiltak han slo fast for å oppnå større, raskere, bedre og mer økonomiske resultater, dette blir nettopp styrt av det strålende begrepet om å fortsette revolusjonen under proletariats diktatur.

Vi sier at det å lære av Taching er av grunnleggende betydning for Kinas industrielle utvikling. Årsaka er at den røde fana til Taching, som Formann Mao heiste, er et mønster med omsyn til å studere Mao Tsetungs tenkning og tillempe på industrien den store teorien om

å fortsette revolusjonen under proletariatets diktatur, og er et mønster med omsyn til å gi revolusjonen kommandoen i industrialiseringa og følge Kinas egen vei i industriell utvikling.

Teorien om å fortsette revolusjonen under proletariatets diktatur lærer oss at vi bør bruke den grunnleggende loven i den materialistiske dialektikken, motsetningenes enhet, på en riktig måte for å erkjenne og mestre de grunnleggende motsigelsene i det sosialistiske samfunnet. Dvs. motsigelsen mellom produksjonsforholdene og produktivkreftene og mellom overbygningen og den økonomiske basis. Og vi må bruke denne loven for å få en riktig forståelse av og gi en riktig behandling av spørsmålet om klasser, klassemotsigelser og klassekamp som finnes gjennom hele sosialismens historiske tidsalder. I det sosialistiske samfunnet er det samsvar og også motsigelser mellom produksjonsforholdene og produktivkreftene og mellom overbygningen og den økonomiske basis. Alt i produksjonsforholdene som ikke er i samsvar med produktivkreftene, og alt i overbygningen som ikke er i samsvar med den økonomiske basis, hemmer utviklinga av produktivkreftene. Det er derfor vi må ta klassekamp som nøkkel-leddet, fortsette revolusjonen på overbygningens område slik at den er i samsvar med den økonomiske basis, fortsette revolusjonen på produksjonsforholdenes område slik at de er i samsvar med de voksende produktivkreftene, gjennomføre tekniske nyvinninger og teknisk revolusjon i stor stil og utvikle produktivkreftene raskt for å legge et stadig sterkere materielt grunnlag for vårt sosialistiske politiske og økonomiske system. Bare slik kan en stadig konsolidere og styrke proletariatets diktatur. Når det gjelder industrifronten, så bør alle foretak oppfylle disse revolusjonære oppgavene. Prinsippene i «Charteret for Anshan jern- og stålkompagni», som Formann Mao godkjente, forener den store teorien om å fortsette revolusjonen under proletariatets diktatur med den

konkrete praksis i drifta av sosialistisk industri og viser veien for hvordan en skal gjøre revolusjon i foretak når det gjelder overbygningen, produksjonsforholdene og produksjonsteknikken.

Alle dere, kamerater, har reist til Taching for å avlegge et besøk og studere, og dere har hørt beretningen om erfaringene der fra Kamerat Sung Chen-ming og andre kamerater fra Taching. Besøket og beretningene har gjort dypt inntrykk på kameratene gjennom den kjensgjerning at Taching under veiledning av den store teorien om å fortsette revolusjonen under proletariatets diktatur har tillempa «Charteret for Anshan jern- og stålkompagni» på en altomfattende måte, at en har lagt stor vekt på revolusjonen innafor overbygningen og i produksjonsforholdene og på tekniske nyvinninger og teknisk revolusjon, slik at en har utvikla produksjonen raskt.

I industriforetak er den grunnleggende oppgava for revolusjonen i overbygningen å sikre konsolideringa av proletariatets diktatur helt ned til grasrota midt i skarpe kamper mellom de to klassene, de to veiene og de to linjene. For å gjøre dette er det nødvendig å beslutsomt gjennomføre Formann Maos revolusjonære linje i foretak, kjempe mot og overvinne revisjonistiske linjer, sørge for at ledelsen for foretakene ligger fast i hendene på marxister og massene av arbeidere, å gjøre dyptgripende politisk og ideologisk arbeid, væpne folket med Mao Tsetungs Tenkning og arbeide utrettelig for å revolusjonere folks tenkning.

Helt fra begynnelsen av har Taching hatt ei klar orientering, fulgt ei korrekt linje, stolt på Mao Tsetungs Tenkning og Formann Maos skrifter «*Om praksis*» og «*Om motsigelsen*» som veileder, og har brutt med revisjonistiske konvensjoner for drifta av foretak, og har med dette åpnet nye framtidsutsikter for Kinas industrioppbygging. I de første åra med hard kamp holdt Taching fram med å følge Formann Maos revolusjonære linje, sto imot press fra Krustsjov-

klikken av overløpere og angrepene og sabotasjen fra Liu Shao-chi, overvant vanskene som skyldtes alvorlige naturkatastrofer, og drev oppbygginga av oljefeltet framover. På denne måten ble Taching ei lysende rød fane på industrifronten i Kina. I de kritiske øyeblikkene i kampen mot Lin Piao og firerbanden under Den store proletariske Kulturrevolusjonen besto Taching prøven, sto imot press, og forsvarte urokkelig Maos revolusjonære linje og knuste planene hos dem om å rive ned den røde fana til Taching. Særskilt prisverdig er den kampen Taching i de seinere åra førte mot firerbanden. Uansett hvordan firerbanden forsøkte å skape vansker, så ga de ledende organene i Taching aldri etter, arbeidernes rekke ble aldri splitta, og den velordna produksjonen ble aldri forstyrra. Taching utøvde dessuten hele tida et effektivt diktatur over klassefiendene. Taching greide i sannhet å **«holde seg på plass i fiskebåten, trass i stormende vind og bølger»**. Hva innebærer det å sikre at proletariatets diktatur blir konsolidert helt ned på grasrotnivå? Ta en titt på Taching, og der ser dere det. Kamerater, vi driver industrioppbygging innafor ei historisk ramme der det i lang tid fortsatt vil eksistere klasser og klassekamp. Mange kjensgjerninger bekrefter at foretak og industridepartementer som driver på med å iverksette Formann Maos revolusjonære linje i kampen, gjør raske framskritt, mens de som unnlater å kjempe mot innblanding og sabotasje fra revisjonistiske linjer, har langsom framgang eller ingen, eller går til og med tilbake. Hvis alle foretak og alle industridepartementer i Kina i likhet med Taching følger den riktige kursen i klassekampen og kampen mellom de to linjene, da vil ingen storm, uansett hvor sterk den er, kunne hindre den seierrike frammarsjen vår.

Taching har ei velprøvd revolusjonær avdeling av jernmenn som er fostra av Mao Tsetungs Tenkning. Den er gjennomsyra av revolusjonens ånd pluss hardt arbeid, en fast beslutsomhet om å gjennomføre et

tiltak til siste konsekvens når en først har begynt, og en urokkelig vilje overfor alle vansker. Dette er høyst verdifullt og høyst imponerende. «Gå i gang med arbeidet når vilkårene er til stede, når de ikke er til stede, så skap vilkårene og gå likevel i gang.» Denne tillitsfulle påstanden fra Kamerat Wang Chin-hsi, jernmannen, er uttrykk for de edle ønskemålene hos alle de revolusjonære arbeiderne og kadrene i Taching og familiene deres. I Taching har en ånden å «gjøre det for hand eller bære det på skulderen» når det ikke finnes maskiner. En har ånden med å «gjøre revolusjon med fem spader». Og en har ånden med de «ti ikke», dvs. hverken å frykte strabaser eller døden, hverken å stri for berømmelse eller rikdom, ikke å bry seg om arbeidsforholdene er gode eller dårlige, om arbeidstida er lang eller kort, om lønninga er høy eller lav, om en har en høy eller lav stilling, og uten å tenke på om det gjelder et oppdrag eller frivillig arbeid, om det er arbeid i første rekke eller tjeneste i baktroppen. Hvilken ånd er dette? Ånden med å tjene revolusjonen helhjerta. Den sanne kommunistiske ånden. Denne revolusjonære ånden er kilden til krafta bak Tachings store bedrifter. Hvor kommer den fra? Den kommer av at en gir den proletariske politikken kommandoen og revolusjonerer folks tenkning. Taching har tillempa ideen og linja for oppbygging av hæren som Formann Mao utforma under de langvarige revolusjonære krigene, og tradisjonen og erfaringa fra Folkets Frigjøringshær med politisk arbeid, på den konkrete praksis i industrioppbygginga. Dette er blitt gjort for å styrke den ideologiske omforminga, hindre at arbeiderne blir korrumpert av borgerlige og småborgerlige ideologier, gjøre folk fra forskjellige klasser i stand til å **«foreta overgangen i retning av arbeiderklassen»**, og bygge opp ei avdeling av industriarbeidere som er sterkt revolusjonære, både røde og eksperter og av første klasse med omsyn til å oppfylle kampoppgaver. Formann Mao sendte ut oppfordringa til å lære av Taching i industrien, ba oss inn-

trengende om å lære av Frigjøringshæren, slik Taching gjør, og å styrke det politiske og ideologiske arbeidet for å «framkalle den revolusjonære ånden hos millioner og et titall millioner av kadre og arbeidere i alle bransjer i industrien (såvel som i handel og jordbruk).» Kamerater, under perioden med de revolusjonære krigene blei vi veileda av den korrekte linja til Formann Mao, og vi stolte på hirse pluss rifler og revolusjonær begeistring pluss en dødsforaktende ånd for å seire over de snødekte fjellene og de veiløse myrene, drive ut den japanske imperialismen og styrte det reaksjonære styret til Kuomintang. Ånden i Taching har samme kraft, samme revolusjonære begeistring og den samme dødsforaktende ånden som i de revolusjonære krigenes år. Taching har videreført og styrka denne ånden i den sosialistiske revolusjonen og den sosialistiske oppbygginga. Hvis alle våre foretak og industridepartementer holder fast på Formann Maos revolusjonære linje og har revolusjonære avdelinger av Taching-typen pluss denne forma for revolusjonær ånd, begeistring og utholdenhet, så vil de med sikkerhet greie å overvinne alle vansker og utrette underverker.

Revolusjonen innafor produksjonsforholdene berører tre sider: eiendomsrett til produksjonsmidlene, forholdene mellom mennesker i arbeidet og forholdene i fordelinga.

I foretak som er hele folkets eiendom, er det fortsatt rom for framskritt i revolusjonen i forholdene mellom mennesker i arbeidet. Taching har oppnådd en god del i denne henseende. Det har vokst fram og blir utvikla nye forhold mellom menneskene, dette oppfyller nødvendighetene den sosialistiske eiendomsrett for hele folket krever. Taching stoler virkelig helhjerta på arbeiderklassen. Taching-arbeiderne har høy politisk bevissthet og begeistring i arbeidet, tar aktivt del i bedriftsledelsen, overholder bevisst arbeidsdisiplinen og forener seg i kamp. De er virkelig blitt herrer over foretaket. Kadrene i Taching arbeider hardt, driver på

med å ta del i produktivt arbeid, rådfører seg med massene hver gang det oppstår problemer, er opptatt av massenes velferd og nyter høy anseelse blant dem. Den tekniske staben i Taching gir bidrag i form av oppfinnelser og nyvinninger, samtidig med at de forener seg med arbeiderne, som hilser dette velkommen. Familiene til arbeiderne og kadrene i Taching organiserte seg for å ta del i produksjonen og er blitt ei viktig kraft i oppbygginga av Taching. I samsvar med vilkårene i området driver Taching også med jordbruk, skogbruk, feavl, bierverv og fiske, øker skritt for skritt den kollektive velferden og har forma seg sjøl til et oljefelt av en ny type som både har industri og jordbruk og forener by og land. Alt dette er med på å minske forskjellene mellom arbeider og bonde, mellom by og land og mellom manuelt og mentalt arbeid, er med på å begrense borgerlig rett og på å forebygge framveksten av en klasse av byråkrater. Kamerater, under de harde vilkårene i de revolusjonære krigene før i tida var våre offiserer og soldater, de høyere og lavere nivåene og kadrene og massene forent som en mann, delte godt og vondt og skapte revolusjonære forhold mellom menneskene. Vi bør til enhver tid opprettholde og utvikle disse forholdene. Taching gjør det. Hvis alle våre foretak opprettholder og utvikler de nye sosialistiske forholdene mellom menneskene i arbeidet, slik Taching gjør, vil dette i sterk grad fremme konsolideringa av sosialistisk eiendomsrett for hele folket, revolusjoneringa av folks tenkning og utviklinga av produktivkreftene.

Revolusjon betyr å frigjøre produktivkreftene. For proletariatets diktatur er det ei viktig oppgave å utvikle produktivkreftene raskt, gjøre tekniske nyvinninger og teknisk revolusjon og heve arbeidsproduktiviteten så den blir høyere enn under kapitalismen. Dette er en uunnværlig forutsetning for å konsolidere proletariatets diktatur, forebygge en kapitalistisk restaurasjon og iverksette elemineringa av klasser og

overgangen til kommunismen. Taching stimulerer produksjonsveksten kraftig ved å gjøre revolusjon i overbygningen og i produksjonsforholdene. Ved å følge general-linja for bygginga av sosialismen og ved å hevde prinsippet om å bevare sjølstendigheten, holde initiativet i våre egne hender, stole på vår egen innsats, arbeide hardt og bygge opp landet med flid og sparsommelighet, har folket i Taching studert omhyggelig, arbeidet hardt og med stor fart åpnet et av verdens største oljefelt. På den måten har en én gang for alle fjerna det stempelet at Kina mangla bensin, og gjort slutt på den tida da det kinesiske folket var tvunget til å være avhengig av importert olje. Produksjonen av bensin i Taching har steget jevnt de siste 17 åra med en gjennomsnittlig årlig stigning på 28 prosent. Dagens Taching tilsvare seks Taching-felter i 1965, før Den store Kulturrevolusjonen. I utforskinga og oppbygginga av oljefeltet nytta Taching en del av vitenskapen og teknikken i utlandet, men fulgte likevel ikke i deres fotspor. Taching skapte sine egne ting, mange av disse er på høyde med eller overgår den mest framskredne standarden i verden. Kjensgjerninger beviser at alt som borgerskapet i vest kan utrette, kan også proletariatet i øst utrette, og med bedre resultater. Dette er den kinesiske arbeiderklassen og den kinesiske nasjon stolt av. Kamerater, vi begynte på bar bakke med å bygge opp industrien. Stort sett er landet vårt fortsatt nokså tilbakestående industrielt og økonomisk, og vår materielle basis er ikke solid nok. Hos folket i hele landet er det et brennende ønske om å endre denne tingenes tilstand så raskt som mulig. Hvis flere av våre foretak og industridepartementer kan utrette like store bedrifter som Taching, vil vi med sikkerhet greie å ta igjen og gå forbi de framskredne økonomiske og vitenskapelige og teknologiske nivåene i verden.

Partikomiteer på forskjellige nivåer i Taching er flinke i kunsten å lede og er skapende med omsyn til arbeidsmetoder. Revolusjonene deres i overbygningen,

produksjonsforholdene og produksjonsteknikken blir alle sammen gjennomført under ledelse av partikomiteene ved å tillemppe masselinja, dristig reise massene og sette i gang massebevegelser i stor stil. De er flinke til å forstå mønstre, organisere sammenligninger og bedømme folks ideologi og bidrag, rose mønsterarbeidere og fostre takt-bestemmere, og gjør alt dette med stor kraft i stor målestokk, for å mobilisere de breie massene i fullt monn og gi spillerom for alle positive faktorer. De driver på med å forene en høy revolusjonær ånd med en strengt vitenskapelig framgangsmåte, dyptgående og omhyggelig politisk og ideologisk arbeid med fornuftige regler og bestemmelser, ideologisk skolering i kommunisme med gjennomføring av den økonomiske politikken for sosialismens tidsalder, og forener de ytterste anstrengelser med oppmerksomhet på massenes levevilkår. Kort sagt, de går imot metafysikken og handler i samsvar med dialektikken. Kamerater, Formann Mao ba oss for lang tid siden om å «stri for å bedre arbeidsmetodene våre». De ledende organer ved alle våre foretak og industridepartementer bør lære av Taching, undersøke hvordan situasjonen er i virkeligheten, og gå ut blant massene og forbedre sine arbeidsmetoder og kunsten å lede for å møte behovene i utviklinga av den sosialistiske revolusjonen og oppbygginga.

Formann Mao påpekte: «Klassekamp, kampen for produksjon og vitenskapelige eksperimenter er de tre revolusjonære bevegelsene for å bygge opp et mektig sosialistisk land. Disse bevegelsene er en sikker garanti for at kommunistene vil være fri for byråkrati og immune mot revisjonisme og dogmatikk, og alltid vil være uovervinnelige. De er en pålitelig garanti for at proletariatet vil være i stand til å forene seg med de breie arbeidende massene og gjøre et demokratisk diktatur til virkelighet.» Taching har med fasthet fulgt denne instruksen fra Formann Mao. Ved å holde den røde fana høyt, mens en samtidig «skyter opp sate-

litter», er Taching blitt en festning for å kjempe mot og forebygge revisjonisme og ei forsvarsstilling for proletariatets diktatur. Firerbanden bakvaska Taching som et «eksempel på å gå inn for teorien om produktivkreftene». Dette er det rene vrøvl. Da de angrep Taching var de ikke det minste opptatt av teorien om produktivkreftene, men angrep Formann Maos store teori om å fortsette revolusjonen under proletariatets diktatur og den strålende tillempinga av denne på industrifronten. Og de var motstandere av at Kina fulgte sin egen vei for industriellutvikling. Vi må utdype avsløringa og kritikken av firerbanden for på mer effektivt vis å fremme massebevegelsen for å lære av Taching og popularisere foretak av typen Taching, omsette Formann Maos store teori om å fortsette revolusjonen under proletariatets diktatur bedre i praksis på hele industrifronten, og utvikle Kinas industri med større, raskere, bedre og mer økonomiske resultater på den veien Formann Mao staket ut.

Kamerater!

Formann Mao, vår store leder og lærer, ga oss ved flere høve instruks om å bygge opp Kina til et stort, modernisert og mektig sosialistisk land i løpet av et ikke alt for langt historisk tidsrom. På den fjerde Nasjonale Folkekongressen la statsminister Chou i samsvar med Formann Maos instruksjer igjen fram oppfordringa om å gjennomføre ei omfattende modernisering av jordbruk, industri, nasjonalt forsvar og vitenskap og teknologi og bygge Kina opp til et mektig sosialistisk land før slutten av hundreåret slik at vår nasjonale økonomi vil rykke fram i første rekke i verden. Dette er ei befaling Formann Mao etterlot for at vi skal utføre den. Hele partiet, hele hæren, arbeiderklassen og folket av alle nasjonaliteter i landet må holde Formann Maos store fane høyt, og vi må anstrenge oss for å omsette denne befalinga fra Formann Mao til virkelighet.

Fra og med nå har vi bare 23 år igjen til slutten av

hundreåret. Vi må øke farten i utviklinga av vår nasjonale økonomi i rask takt, det er ei oppgave som ikke kan utsettes.

Spørsmålet om farten i oppbygginga er heller et politisk enn et rent økonomisk spørsmål. Sett i lys av den internasjonale klassekampen springer den politiske naturen av dette spørsmålet enda klarere fram. Ifølge sin natur betyr imperialismen og sosial-imperialismen krig. Vi har ikke råd til å la tida gli vekk mellom hendene på oss, ettersom den ikke venter på noen. Enhver kommunist, enhver revolusjonær og enhver patriot bør være på det rene med situasjonen, gripe det nåværende høvelige øyeblikket, stri for å arbeide godt og gjøre landet vårt sterkt og velstående så raskt som mulig.

Kamerater! Å forvandle Kina fra et halv-kolonialt og halv-føydalt land som var fattig, tilbakestående og svakt, til en stor, mektig og modernisert sosialistisk stat — dette er den historiske oppgava til arbeiderklassen og folket i Kina i det 20. århundre. Fra det 21. året i dette århundret, da Formann Mao stifta Kinas kommunistiske Parti, det politiske partiet til den kinesiske arbeiderklassen, leda han oss i 28 år med ytterst vanskelig kamp for å styrte de tre store fjellene av imperialismen, føydalisme og byråkrat-kapitalisme, vinne fullstendig seier i den ny-demokratiske revolusjonen og grunnlegge Folkerepublikken Kina. Helt siden den gangen har det kinesiske folket reist seg. Enda tjue-åtte år har gått siden Folkerepublikken Kinas fødsel. I denne perioden leda Formann Mao oss i gjentatte kamper mot klassefiender hjemme og i utlandet, innafor og utafor partiet, vant store seirer i den sosialistiske revolusjonen på den økonomiske, politiske og ideologiske fronten, vant store seirer i Den store proletariske Kulturrevolusjonen og bygget landet vårt opp til en sosialistisk stat med spirende velstand. Oppgava for Kinas Kommunistiske Parti og den kinesiske arbeiderklassen i de neste 23 åra er å lede folket i hele landet til å utføre Formann Maos befalinger, følge den grunnleggende linja til partiet, ta

klassekampen som nøkkel-leddet, drive på med å fortsette revolusjonen under proletariats diktatur og bygge Kina opp til en stor, mektig og modernisert sosialistisk stat.

Hele verden anerkjenner vårt lands bedrifter i den økonomiske oppbygginga i de siste 28 åra. Vårt jordbruk metter en befolkning som er større enn en femtedel av folketallet i verden, selv om den dyrka jorda i landet vårt utgjør mindre enn 7 prosent av den dyrka jorda i verden. I løpet av 28 år utvikla industrien vår seg like mye som mange kapitalistiske land gjorde i løpet av over et halvt hundreår. Formann Mao sa: **«Sosialismen er kapitalismen langt overlegen, og vårt lands økonomi vil utvikle seg raskere enn økonomien i de kapitalistiske landene.»** Kjensgjerningene har allerede bevist dette i de siste 28 åra. Som et resultat av innblanding og sabotasje fra Liu Shao-chi, Lin Piao og firerbanden, har vi imidlertid ikke oppnådd tilstrekkelig i oppbygginga, og tempoet i veksten er blitt mindre enn vi venta. Dette er en dårlig ting, likevel kan en vende det til en god ting. Vi kan få verdifull erfaring og lære av dette. Hele partiet har også lagt vekt på å lære de objektive lovene som styrer den økonomiske veksten i sosialistiske land, og på å lære hvordan en skal følge vår egen vei for industriell utvikling som Formann Mao viste oss. Er det mulig for vår nasjonale økonomi å utvikle seg raskere og bedre i de neste 23 åra enn den gjorde i de 28 åra før? Vi mener at dette er fullstendig gjennomførbart. Vi har nå det materielle grunnlaget som blei bygd opp i de siste 28 åra. Vi har vunnet erfaring, både positiv og negativ, i den økonomiske oppbygginga i disse 28 åra. Viktigst av alt er at gjennom Den store proletariske Kulturrevolusjonen og tilintetgjøringa av de tre borgerlige hovedkvarterene til Liu Shao-chi, Lin Piao og firerbanden, er enheten i hele partiet vårt sterkere enn noen gang, er den politiske bevisstheten hos folket vårt høyere enn noen gang, den revolusjonære linja til Formann Mao kan settes ut i livet på en riktig og altom-

fattende måte, og den revolusjonære krafta hos kadrene og massene er blitt styrka, og de kan nå gi alt i arbeidet for sosialismen. Med disse gunstige vilkårene og den svære befolkningen i landet vårt, det veldige området og de rike ressursene, er vår nasjonale økonomi nødt til å utvikle seg raskere og bedre i de kommende 23 åra, enn den gjorde i de 28 åra før. Sjølsagt må vi også fullt ut ta med i beregningen at klassekampen hjemme og i utlandet i løpet av disse 23 åra vil bli svært komplisert, og vi må være forberedt på enhver tenkelig uforutsett mulighet. Nettopp på grunn av dette må vi fordoble vår innsats. Vi tror at en med sikkerhet kan nå det edle målet å gjennomføre ei omfattende modernisering av jordbruk, industri, nasjonalt forsvar og vitenskap og teknologi og bygge opp landet vårt til en mektig sosialistisk stat før slutten av hundreåret. Vårt sosialistiske systems overlegenhet over det kapitalistiske systemet med omsyn til økonomisk utvikling, vil sikkert komme til uttrykk med større glans.

Om vi blir spurt hvilke konkrete ting som støtter tilliten vår, så er den røde fana til Taching det mest overbevisende beviset på industrifronten.

Det Taching har klart å gjøre, må og kan andre foretak også gjøre. Sentralkomiteen krever at alle foretak samvittighetsfullt lærer av Taching, og at minst en tredjedel av foretakene i landet blir foretak av typen Taching i løpet av perioden for den femte femårsplanen, med spesiell vekt på nøkkelforetak. Når en skal popularisere foretak av typen Taching, er den avgjørende faktoren partikomiteene i provinsene, bykommunene og de autonome regionene. De forskjellige industridepartementene som er underlagt sentralregjeringa, må også styrke sin ledelse. Under sentralmyndighetenes enhetlige ledelse må en gi fritt spillerom for initiativet hos både sentrale og lokale myndigheter. Ledende kamerater i provinsene, bykommunene, autonome regioner og industridepartementene som er underlagt sentralregjeringa, jeg vil gjerne legge fram

følgende spørsmål for at dere kan ta dem opp til alvorlig overveielse og drøfting: Forstår dere den store betydningen av erfaringa i Taching og av Kinas egen vei for industriell utvikling? På hvilken måte mener dere at deres lokale distrikter og departementer henger etter Taching, og hva akter dere å gjøre med det? Hvilke planer har deres lokaldistrikter og departementer, og hvilke bidrag akter de å yte, for å bygge Kina opp til et mektig sosialistisk land med omfattende modernisert jordbruk, industri, nasjonalt forsvar og vitenskap og teknologi før slutten av dette århundret? Jeg håper dere alle sammen vil konkurrere med hverandre i denne store revolusjonære massebevegelsen og gi fritt spillerom for deres talent og evner.

Formann Mao lærte oss: **«Mennesket må stadig oppsummere erfaring og fortsette med å oppdage, oppfinne, skape og gå framover. Ideer om stagnasjon, pessimisme, treghet og tilfredshet, er fullstendig feilaktige.»** Taching må gå framover mot enda høyere mål. Oljedepartementet må stri for å bygge vel ti Taching-oljefelter til. Alle foretak må arbeide hardt for å kunne måle seg med Taching. Alle andre industridepartementer må stri for å ta igjen oljedepartementet. Alle provinser, bykommuner og autonome regioner må fortsatt bestige nye høyder. De framskredne må bli enda mer framskredne, og de som henger etter, må ta dem igjen. Gjør revolusjon og arbeid hardt, og vi vil alltid seire på vår marsj framover.

La oss holde Formann Maos store fane høyt, og under ledelse av Sentralkomiteen i partiet stri hardt for å oppfylle den historiske oppgava til den kinesiske arbeiderklassen og det kinesiske folket i det 20. århundret og bygge Kina opp til et stort, mektig og modernisert sosialistisk land!

Revolusjonær glød er det viktigste

2. april 1963

«Revolusjonær glød som fortjener ros», en artikkel i dagens **Xin Hunan Bao (Hunan Nye Dagblad)**, melder om de framifrå bedriftene til massene og kadrene i Maotien Distriktet som har gitt alt i den revolusjonære innsatsen sin for å bygge ei ny sosialistisk landsbygd under ledelse av partiet. Den samla kornproduksjonen i Maotien økte i 1962 med 28 prosent over produksjonen i rekordåret 1958, besetningen av svin var i gjennomsnitt 1,2 per husstand, over 2 000 hektar er blitt tilplanta med skog og en har også hatt stor framgang på andre områder i produksjonen og oppbygginga. Alt dette har bidratt til å konsolidere og utvikle den kollektive økonomien. De kolossale vinningene i Maotien Distriktet springer ut av den kjensgjerningen at massene og kadrene holder høyt den store røde fana for generallinja i bygginga av sosialismen, det store spranget framover og folkekommunene, og at de samvittighetsfullt setter ut i livet instruksene fra Sentralkomiteen i partiet og Formann Mao. Disse vinningene er også resultatet av det harde arbeidet de har gjort.

Det rosverdige ved Maotien Distriktet er at kadrene og folket der har høye ønskemål. Samtidig med at de setter seg høye mål, arbeider de på en jordnær måte. I ethvert arbeid som massene ønsker å gjøre nå, og som

Denne artikkelen skrev Formann Hua Kuo-feng i 1963 da han arbeidet i Hunan-provinsen. «Renmin Ribao» offentliggjorde den på ny på førstesida 26. april. — Red.

er mulig å utføre, viser de alltid stor entusiasme og forsøker på alle mulige måter å gjennomføre det. Med omsyn til langsiktige arbeidsoppgaver i oppbygginga, så går de i gang med dem på aktivt vis i samsvar med behovene og mulighetene. Uansett hva de gjør, så holder de fast på partiets tradisjonelle arbeidsstil — driver undersøkelser og studier, søker sannheten utfra kjensgjerninger og følger masselinja — samtidig som de forener revolusjonær entusiasme med en realistisk innstilling og forener generelle oppfordringer med å sette opp mønstre som tjener som eksempler andre kan følge, kommer fra massene og går tilbake til massene og stoler på deres bevissthet i arbeidet. I stedet for å trekke seg tilbake når de møter vansker på veien framover, våger de å kjempe og seire over dem med en ukuelig ånd. De mister ikke motet når de møter tilbakeslag, men oppsummerer alvorlig erfaringa si og det en kan lære av dem, studerer og lærer av andres erfaringer, holder på sannheten og retter på feiltakelsene sine, kjemper utholdende og fortsetter marsjen framover.

Erfaringa fra Maotien viser i fullt monn at massene har grenseløs skaperkraft. Under det sosialistiske systemet kan folket støtte seg på den kollektive styrken, konsentrere seg om alle områder der de kan gi fritt spillerom for sin energi, og konsentrere seg om produksjon i bredden og dybden for å skape stadig mer velstand for samfunnet og for seg sjøl. Det beviser også at det er ledernes plikt å få fram massenes entusiasme og lede dem til å gå framover i den riktige retningen, stole på massene for å utvikle produksjonen og konsolidere og utvikle den kollektive økonomien. Erfaringa fra Maotien forteller oss at for å høyne gløden må vi oppmuntre folk til å arbeide entusiastisk og på en jordnær måte, i stedet for å komme med en masse store ord og arbeide uforsvarlig. Arbeidet bør gjøres på en solid måte, med høye men realistiske målsettinger og med gjennomførbare tiltak. Tingene må gjøres i sam-

svar med partiets politikk, og vi bør gang på gang rådføre oss med massene. Når vi skal lære av erfaringa fra andre steder, bør vi ta i betraktning de lokale vilkårene, og vi må ikke tillempe denne erfaringa mekanisk. Når massenes entusiasme er blitt vekket, må vi verdsette den høyt og nytte den med måte og på effektivt vis. Bare på denne måten kan deres entusiasme bli varig og alltid være stor.

De bemerkelsesverdige bedriftene til Maotien Distriktet når det gjelder å bygge opp ei ny sosialistisk landsbygd, er et levende læremateriale. Vi bør lære av Maotien Distriktet, og som det har gjort, arbeide med enda større revolusjonær glød og få i stand et oppsving i produksjonen for å vinne ei rekordavling dette året.

(Opprinnelig offentliggjort i «Xin Hunan Bao».)

Merknad fra redaksjonen i «Renmin Ribao».

Da den viktige artikkelen av Formann Hua blei trykt opp igjen offentliggjorde Renmin Ribao en redaksjonell merknad. Den lyder slik:

«'Revolusjonær glød er det viktigste', en artikkel av stor betydning skrevet av vår kloke leder Formann Hua Kuo-feng 2. april, 1963, er et strålende eksempel på studiet og tillempeinga av marxismen-leninismen-Mao Tsetungs Tenkning. Ved å oppsummere erfaringa fra Maotien Distriktet i Yuehyang fylke, Hunan-provinsen, med omsyn til bygginga av ei ny sosialistisk landsbygd, gir artikkelen ei skarpsynt framstilling av det dialektiske forholdet mellom den korrekte linja og arbeidsmetodene, mellom ledelsen og massene og mellom revolusjonær entusiasme og ei realistisk innstilling. Formann Huas artikkel, som blir offentliggjort på ny i dagens avis, er av stor øyeblikkelig viktighet med omsyn til å anspore alle fronter til å ta et grep om revolusjonen og fremme produksjonen og satse alt for raskt å øke produksjonen, og med omsyn til å sette ut i livet den strategiske politiske beslutningen om å ta grepet om nøkkelleddet for å lede landet godt som Formann Hua la fram.»

VENNSKAPS- SAMBANDET NORGE—KINA

Vennskapssambandet Norge—Kina blei stifta i 1969. Det har som formål å styrke vennskapet mellom det norske folket og det kinesiske folket. Sambandet stiller seg til tjeneste for alle som er interessert i Kina og arbeider for å øke gjensidig forståelse og respekt mellom de to folkene og knytte dem nærmere sammen.

Vennskapssambandet utgir tidsskriftet «Kina og Vi», formidler abonnementer på tidsskrifter fra Kina, arrangerer vennskaps- og studieturer til Kina og vennskaps- og kulturbesøk fra Kina, og driver egen butikk som selger nær sagt alt fra kinesiske matvarer til bøker og plakater. Butikken heter PANDA og ligger i St. Olavsgt. 21c i Oslo.

Du er velkommen til å kontakte oss dersom du ønsker å bli medlem, drive vennskapsarbeid eller ønsker opplysninger om arbeidet vi driver.

Skriv til VENNSKAPSSAMBANDET NORGE—KINA, Postboks 6762, St. Olavs plass, Oslo 1, eller kontakt oss i Panda-butikken i Oslo.

Ut over landet har Vennskapssambandet Norge—Kina nå til sammen 6 lokalavdelinger. Adressene er:

Bergen: Boks 40, 5014 Universitetet i Bergen

Oslo: Boks 6762, St. Olavs Plass, Oslo 1

Skien: Boks 270, 3700 Skien

Stavanger: Boks 649, 4001 Stavanger

Trondheim: Boks 1210, 7001 Trondhiem

Tromsø: Boks 1125, 9001 Tromsø

Hva skjer i Kina?

Vil du vite hva som skjer i Folkets Kina etter Mao Tsetungs død? Det får du ikke greie på ved å lese meldingene fra nyhetsbyråene i Washington og Moskva, Paris, Tokyo og Oslo. Du må gå til dokumentene som viser hva slags politikk de kinesiske kommunistene følger og hva slags linjer de legger opp for utviklinga av Kina. Da får du et grunnlag for å skjelle løgn fra sannhet og kan dømme sjøl.

I talene og artiklene i denne boka gir Hua Kuo-feng, den nye formannen i Kinas Kommunistiske Parti, uttrykk for partiets politikk i en rekke viktige spørsmål — utviklinga av jordbruket og industrien, gjennomføring av oppgjøret med «firerbanden», oppsummeringa av Maos lære om den sosialistiske oppbygginga og klassekampen under sosialismen.

Når du har lest denne boka vil du ha rikelige prov for at Kinas Kommunistiske Parti fortsetter å følge formann Maos linje og fører revolusjonen videre. Du vil også vite mye mer enn før om hva sosialisme er i praksis og hvilke spørsmål som opptar de 800 millionene arbeidende menneskene i Folkets Kina.

Du vil også forstå hvorfor seieren over «firerbanden» til Wang Hung-wen, Chang Chun-chiao, Chiang Ching og Yao Wen-yuan er blitt møtt med jubel av folkemassene i Kina.

ISBN 82-7094-177-8

Pris kr. 18,—